

1. Tayyip'e: Padişahım çok yaşa(!)

SENTEZ
(Sayfa 8)

Osmanlı padişahlarının tahta çıkış törenine **cülus** adı verilirdi. Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimleri süreci "havuz medyası"na adeta yeni padişahın tahta çıkma törenine dönüştürdü, yine balkon konuşması aynı havada servis edildi.

Seçim öncesi yayımlanan anket-

lerle, estirilen havayla R. T. Erdoğan adeta "1. Tayyip"e dönüştürüldü ve daha seçimler gerçekleşmeden padişahlığı ilan edildi.

Seçim sonucunda ise "1. Tayyip" in padişahlığı ilan edildi. Şimdi 1. Tayyip'in mecliste cülus törenine hazırlanıyoruz!

İŞİD'e bakınca görünenin ötesi

SENTEZ
(Sayfa 9)

ABD emperyalizminin Irak savaşından almış olduğu darbe ile bugün Ortadoğu'ya yaklaşımında bir dizi değişiklik olmuştur.

Doğrudan olmayan bir işgal yöntemi ile illegal örgütlenmeler yaratılarak saldırılarını devam ettirmektedir. Bu illegal örgütlen-

melerden birisi de **İŞİD**'dir.

Mezhepçilik üzerinden semirtilen ve emperyalizmin bölgesel çıkarları misyonu ile pratik hatına yön verilen İŞİD bugün Ortadoğu'da enerji kaynaklarına dönük ciddi bir hâkimiyet alanına sahip olmuştur.

Faşizmde "usta"lık dönemi!

Emekçinin Gündemi

Torba Yasa'da işçilere dair...

Sayfa 05

Göğün Yansı

Doğru ve güçlü cümleler...

Sayfa 07

Gündem

Geçici restorasyon

Sayfa 03

Pusula

Köye dönüş

Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

"Afedersiniz" bize devrimci basın diyorlar!

Merhaba,

2. tura bile kalmadan ilk turda padişahlığını ilan eden Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olmasıyla seçimleri geride bırakmış olduk. Konu ile ilgili çeşitli yazıları yetiştirmeye çalıştık gazetemize... Artık ülke ve dünyada yaşanan gerçek sorunlara, katliamlara yüzümüzü dönebiliriz!

Başta Şengal'deki katliam ve direniş olmak üzere birçok konuya yer verdik. Kürt basın emekçisi Deniz Fırat'ın da yaşamını yitirdiği bu katliamlara karşı elbette bir diyeceğimiz olmalı! Torba yasanın çeşitli maddelerinin kabul edilmesinin ardından bu konuya ilişkin yazılar mevcut. Elbette Filistin'i ve Ermenilere dönük düşmanlığı es geçmedik. Bu yüzden "afedersiniz" bize devrimci basın bile diyorlar.

Nisan Yayımcılık olarak yeni bir döneme başladığımız bu ilk sayımızda yazılarımızı beğenerek okuyacağımızı düşünüyoruz.

Son 12 yılın en düşük katılımı (% 74.5) seçimi olan Cumhurbaşkanlığı seçimlerini geride bıraktık. Seçimlerden önce ders kitaplarına 12. cumhurbaşkanı olarak ismini yazdıran AKP'li R. T. Erdoğan, geçerli oyların % 52'sini alarak "padişah"lığını ilan etti.

Geride bıraktığımız seçimlerin ardından kendisini "usta" ilan eden Erdoğan ve temsil ettiği TC devletinin "usta"lığının aslında faşizmde "usta"lık olduğunu bu halk, yaşadığı onca katliam, baskı ve sömürden

biliyor. Roboskî, Kazan Vadisi, Reyhanlı ve Soma'dan biliyor. Gezi İsyanı'nda halka dönük saldırganlığından biliyor. Torba yasalarla ceplerini, ayakkabı kutularını doldurmalarından biliyor. Son olarak Şengal'de TC'nin besleyip büyüttüğü İŞİD çetelerinin Êzidi halkına dönük katliamından biliyor.

Bu halk ne "padişah"ları tahtından alaşağı etmiştir ve elbet ülkemiz ve Ortadoğu'da halkların üzerine karabasan gibi çöken "usta"ları da alaşağı edecektir!

“Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir!”

İstanbul: Suriye’de yaklaşık 200 bin kişinin öldüğü iç savaş ortamından kaçıp Türkiye’ye sığınmaları ile birlikte göçmenlerin, birçok yerde saldırıya uğramalarını protesto etmek için **İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Platformu** tarafından 9 Ağustos günü Taksim Tünel’den, Galatasaray Lisesi önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yapılan açıklamada; son zamanlarda Ankara, Maraş, Antep, Kayseri, Mudanya ve Riha’da Suriyeli sığınmacılara karşı gelişen ırkçı saldırılar gerçekleştiği, sığınmacıların evlerinin taşlandığı, bazı yerlerden sürüldüğü ve bazı yerlerde ise saldıran gruplara “mesajınız alınmıştır” diyen polislerle karşılaştığı ifade edildi. İrkçı saldırıların medya eliyle tetiklendiğine dikkat çekilen açıklamada “*Toplumsal sorunların kaynağını göçmenlerde aramak ırkçılıktır. Her şeyden önce, kanlı bir iç savaşın sivil mağdurlarıdır*” denildi.

“Ninova ve Gozarto’da insanlık öldürülüyor!”

İstanbul: Türkiye Süryanileri Platformu 9 Ağustos günü Bakırköy Meydanı’nda Ninova ve Gozarto’da Süryani halkına yönelik saldırıları protesto etti.

Kitle adına açıklama yapan **Erhan Metin**, Irak’ın Ninova ve Şigor, Suriye’nin Kobanê ve Filistin’in Gazze bölgelerinde yaşanan katliamlara dikkat çekerek, “*Binlerce yıldır o topraklarda yaşayan Süryani halkı tarihte ilk defa tamamen yurdundan göç etti. 150.000 Süryani insanı Ninova’dan bir anda, can havliyle evini terk etmek zorunda kaldı. 2000 yıldır hiç susmayan kilise çanı sustu, her Pazar yapılan ayinler ilk defa yapılmadı*” dedi.

İŞİD ve benzeri güçlerin yaptığı baskı ve insanlık dışı uygulamaları lanetleyen ve nefretle kınayan Metin, defalarca soykırım ve katliamlardan geçirilmiş olan Süryani halkını bir başka soykırımı yaşama tehlikesini durdurmak için birlik halinde mücadele etmeye ve sesini dünya kamuoyuna duyurmaya çağırdı. Ayrıca meydana **Ekmeleddin İhsanoğlu**’nun seçim standı bulunurken, stant çevresinde bulunan kitlenin İstiklal Marşı söylemesi ve “**Mustafa Kemal’in askerleriyiz**” sloganını atması üzerine Süryaniler “**Faşizme karşı omuz omuza**” ve “**Yaşasın halkların kardeşliği**” sloganlarını attılar.

“Mahalleliye çözümsüzlük dayatılıyor”

İstanbul: Esenyurt, Talatpaşa Mahallesi, Fatih Sultan Mehmet Caddesi üzerinde son 5 aydır üç kişinin yaşamını yitirmesi ile birlikte halk protesto eylemleri gerçekleştiriyor. Bizler de **Özgür Gelecek Gazetesi** olarak mahalle halkından **Akın Gücü** ile bu süreci nasıl ördükleri ve taleplerinin ne olduğunu kamuoyuyla paylaşmak için röportaj gerçekleştirdik.

- Bize buradaki süreci biraz anlatabilir misiniz?

- Son kazada Nermin adındaki hamile kadının mikser altında kalması ve yaşamını yitirmesi, yaşanan teröre dur demenin zamanı geldiğini gösterdi. Ve yaklaşık 1 aydır bunun çalışmasını yapıyoruz. Ev ev dolaşıp derdimizi anlatarak “*yakında okulların açılacağını, çocuklar için daha büyük bir tehlike barındırdığını*” söyledik. Ve bunlarla birlikte küçük bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Bugün de belediyeye geldik topladığımız imza föyleri ile beraber bir çözüm istedik. Gel gör ki belediye zaten sistemin kurumu. Belediye de istemeyecektir çözümü. Çünkü burada büyük bir rant var. Esenyurt, gelişen büyüyen bir yer. İstanbul’un büyük ilçelerinden bir tanesi olması, inşaat sektörünün gelişimi ve hazine arazilerinin satılması ile özellikle Türgev’e yapılan bağışlarla bir dönem gündem oldu zaten. Yani burada ölen yoksul halk, belediye başkanının umrunda değil.

- Bir imza kampanyanız var. Kampanyaya ne zaman karar verdiniz?

- Yolu kapatıp meşru hakkımızı talep etmeye başladık. Ve daha sonrasında bir imza kampanyası örgütledik. Ve tabii ki mahalle halkı ne zaman bir araya geldi o zaman polisler gelip halka şiddet yani biber gazı, TOMA, plastik mermileriyle saldırdı.

- Buradaki birlikteliğe dair neler söyleyebilirsiniz?

- İlk önce zaten yaşanan trafik terörüne bir dur dememiz gerekiyordu. Öncesinde yaşanan kazalar ve cinayetler sonrası, son yaşanan ölümle bir birlik oluşturduk. Buradaki inşaatlar, saatte 80 km/s geçmeleri ile gerçekleşen ölümler bizleri korkutmaya devam ediyor. Çünkü bir okulun hemen yolun kenarında olması risk ve bu, birilerini buna dur demeye itti. Hatta yaşanan her ölümden mahalleliler sokağa çıkma kararı alıyordu! Herhangi bir örgütlenme olmadan insanlar refleks veriyordu. Ve bu duyarlılık bizleri bir araya getirdi. Esenyurt, Talatpaşa Mahallesi sakinlerini tetikleyen bir

nokta da, Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu’nun “**Ölsün, gebersin, gitsin**” ve “**bu benim sorunum değil Büyükşehir Belediyesinin sorunu**” demesi oldu. Mahalle halkı da haklı olarak “*Madem Büyükşehir Belediyesi’nin sorunu, Esenyurt Belediyesi’nin zabıtalari mahallemizde ne arıyor*” diyerek dayatılan çözümsüzlüğü açığa çıkarttı.

çocuğu! Oyun alanı yok. Olan parklara gidebilmeleri içinde trafikten geçmeleri lazım. Yani inşaat araçlarının arasından geçip parka ulaşmaları lazım. Bu da ölüm demek oluyor buralarda.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

- İki tane zabıta koymuşlar, zabıtaçı takan da yok. Trafik denetlemesi yok. Ama halk sokağa indi mi

- Mahalle halkı tam olarak nasıl yaklaşıyor yaşananlara?

- Mahalle halkının büyük çoğunluğu AKP’li. Seçimler de bunu kanıtlamıştır. Yani AKP’yi sevmelelerine rağmen AKP tarafından mahalleye bir baskı vardır. Ve insanlarda şu algı var. “*Bu kazalara karşı yapılan eylemlere gidersek partimiz zarar görür*”, “*Tayyip Erdoğan için bir leke olur*”.

Ama artık halk görüyor. AKP’lisi de gerçeği görüyor. Bu “siyasi bir olay değildir, insanlık suçu vardır” demekte. Bir de belediyenin AKP’li olması nedeniyle kendilerine destek vereceklerini düşünürken üstlerine polisi gönderince, sindirilmek istediklerini anladılar. Yani bunu görüyor halk, başka bir şey yok. İnsanlar sabah 6’da işe gidiyor. Evde kim kalıyor? Eşi ve

polis hemen başlarında. “Biz sizi koruyoruz” söylemlerinin aksine korumayarak biber gazı ile saldırıyorlar. Hatta geçen oturuyoruz komşularla, bir anda biber gazı sıkıldılar. Rahatsızlananlar oldu, hastaneye götürdük, doktor yok. Yani bir hastanemiz var doktoru bile yok. Bir tane de okul var, seksen kişilik sınıflarda ders işleniyor.

İnsanlar artık egemenlerin sisteminde kendilerine dair bir şey olmadığını öğrendi. Asgari ücretle geçinmenin zor olduğunu ve ayak kabı kutularına doldurulan paraları sorgulamaya başladı. Bunlara rağmen yarın bir seçim yaşansa gidip yine AKP’ye oy verecekler.

Niçin mi? Geçenlerde gördük; Esenyurt AKP ilçe başkanlığında “*mührü bas parayı al*”, “*birinci turda 100 TL, ikinci turda 500 TL alacak*” diyorlar. Çünkü AKP burada ve yoksul mahallelerde sadaka toplumu yarattı. Halk görse de bir ıra de koyamıyor. Hatta “*haklısınız*”, “*doğru*” ve “*işimden mi olayım?*” diyor. Bu sistemin yarattığı işsizler ordusu “insanlara ev vereceğiz” bahanesiyle krediye bağladıktan sonra insanlar yerlerinden kıpırdayamaz duruma geldi.

Elektrik kesintisi protestosuna saldırı

H. Merkezi: Uzun bir süredir elektrik kesintilerine karşı öfkeli olan Riha (Urfa) halkının öfkesi devam ediyor. Riha’nın Akçakale ilçesinde yaşanan elektrik sorununu protesto eden kitle Urfa-Akçakale yolunu trafiğe kapattı. Olay yerine gelen polis, biber gazıyla saldırırken halk da taşlarla karşılık verdi.

İlçede bulunan trafo binasına yürüyen ve çoğunluğu üretici köylü olan kitle polisin saldırısına karşı direnişe geçti. Uzun süren çatışmaların ardından açıklama yapan köylüler “*Sulama Birliği’nden borçsuz kâğıdını almamıza rağmen elektriğimiz kesiliyor. Pamuklarımız kozaya durmuş. Yakında pamuk çıkacak ama elektriğimiz kesildiği için sulama yapamıyoruz. Kuruyan pamuğumuzun hesabını kim verecek?*” dedi.

GEÇİCİ RESTORASYON

Türk hakim sınıfları tarafından adeta düzenlerinin **restorasyonuna** dönüştürülen Cumhurbaşkanlığı seçimleri gerçekleşti. Restorasyon kavramı eski bir yapıda yıkılmış, bozulmuş olan bölümleri, kurumları aslına uygun bir biçimde onarma, yenileme anlamına gelmektedir. Bu haliyle ve sonuçları itibarıyla Cumhurbaşkanlığı seçimleri, TC tarihinde kuruluş dönemine benzer bir yenden yapılanmaya işaret ediyor. Sonu neredeyse başından belli olan bir seçim sürecinde merak edilen kimin seçileceği değildi. Gerçekte merak edilen, Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimlerinde R. T. Erdoğan'ın ne kadar oy alabileceği, seçimlerin ikinci tura kalıp kalmayacağı gibi "teknik" konulardı. Bu durumun, seçimlerin her ne kadar yaz sürecinin getirdiği rehavet ortamının ve özellikle yurtdışında kullanılan oyların beklenenden son derece düşük olmasında rol oynadığını ifade etmemiz gerekir. Öte yandan muhalefetin "çatı adayı" olarak çıkartılan Ekmeleddin İhsanoğlu'nun alacağı oy oranının da, 2015 genel seçimlerine doğru düzen içi muhalefet cephesinde yeni kırılmalara ve saflaşmalara yol açacağı ifade edilmekteydi. İlerici, demokrat ve yurtsever çevrelerde ise merak edilen Selahattin Demirtaş'ın yüzde on barajını aşıp aşamayacağıydı.

Ancak bizce asıl önemli olan ve bir dönem oldukça yoğun olarak tartışılan "**Başkanlık Sistemi**"nin, bu seçimler sürecinde pek gündeme gelmemesi olmuştur. CB seçimleri sonucunda ortaya çıkan tablonun, özellikle halkın seçim yoluyla Cumhurbaşkanını seçmesi, bir anlamda "yeni Türkiye'nin "yeni rejimi"nin referandum yoluyla onaylanması anlamına geliyordu. Böylelikle CB seçimi faşist TC rejiminin kendisini restore etmesi amacını taşıyordu. **Seçimlere katılım oranı burjuva-feodal rejim açısından bu açıdan önemliydi ve düzenin kendisi açısından meşruluğunu da temsil edecekti.** Bu meşruluk ihtiyacı, özellikle Gezi İsyanı sonrasında daha da artmış durumdaydı. Seçimlere katılım bu anlamıyla düzenin restorasyonuna tuğla taşımak anlamına gelecekti.

Bunun yanında CB seçimleri, hem düzenin kendisini "**Kemalist laik milliyetçi**" ve "**İslamcı, muhafazakar ve milliyetçi**" olarak tanımlayan ve iki kampa ayrılan hakim sınıf klikleri arasındaki mücadelede ve hem de kendisini "**İslamcı, muhafazakar ve milliyetçi**" olarak tanımlayan ve devlet iktidarını elinde tutan hakim sınıf kliği içinde yaşanan dalaş, Erdoğan'ın Çankaya'ya aday olmasına neden oldu. Ancak Erdoğan'ın hem temsilcisi olduğu kliğin tarihsel olarak devlet iktidarını kendi çıkarları açısından kullanma "açlığı" ve hem de bizzat Erdoğan'ın kendi kişisel servetiyle, fitratının yön verdiği iktidar hırsı; onun TC düzeni içinde "icracı makam" olan Başbakanlığı bırakması ve CB makamına geçmesi önünde engel teşkil ediyordu. Bu engelin "**baş-**

kanlık" formülüyle aşılabileceği, dolayısıyla **düzenin esasının değişmeden** restore edilmesiyle gerçekleşebileceği propaganda edildi.

Başkanlık sistemi tartışması daha çok "**koşan, terleyen Cumhurbaşkanı**", "**Bakanlar Kuruluna başkanlık etme dahil tüm yetkilerini kullanan bir Cumhurbaşkanı**" söylemleri altında örtülürde olsa başkanlık sistemine geçişin işaretlerini verildi. Daha önceden bu durumu, Erdoğan'ın 17 ve 25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonu ile Çankaya'ya kaçacağını ve "**de facto**" (fiili) olarak CB makamını başkanlık olarak kullanacağını işaret etmiştik. Böylelikle ortaya, "**Türk usûlü de facto başkanlık rejimi**"nin çıkması söz konusuydu. "**Cumhurun başını ilk kez cumhur seçecek**" propagandasıyla gerçekte yaşanan parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün kendisinin İslamcı retorikle restorasyonundan ibaretti.

Tek parti ve "tek adam"lık rejimi güncellenirken!

Bu haliyle Erdoğan ve AKP'si, 1923-1946 Türkiye'sinin "tek parti dönemi"ni "yenden inşa" etmektedir. Düzenin restorasyonundan kastımız budur. "Ebedi Şef"ten, "Milli Şef"e ve oradan "Milletin Adam"ı "Usta"ya ulaşan bir süreklilik söz konusudur. Benzerlik sadece bu noktada değildir. Erdoğan tıpkı M. Kemal gibi İstiklal Savaşı söylemine başvurması ve rakiplerini saf dışı etmek için "İstiklal Mahkemeleri" kurdurmasına benzer şekilde, "Sulh Ceza Mahkemeleri" kurdurmaktadır. Tek parti döneminin yolsuzluk ve rüşvet, emperyalizm uşaklığı gibi "benzer"liklerine girmiyoruz bile. Tabii M. Kemal ve İ. İnönü tek parti döneminden, çok partili döneme ve oradan Erdoğan'ın tek parti dönemine kadar her halükarda işçi sınıfı, ezilen ulus, milliyet ve mezheplere yönelik sömürü, katliam ve baskıların "baki" olduğunu kaydetmemiz gerekir.

Cumhurun başının seçilmesinin halk oylamasıyla gerçekleştirilmesi, hem hakim sınıflar arasındaki mücadelele hem de sürecin karakteri ("ileri demokrasi") gereğidir. İşçi sınıfı ve halk yaratılan suni gündemler, saflaşmalar ve gerginlikler ortamında kendi celladını seçmektedir. 12 Eylül anayasasının ve rejiminin seçimlerde büyük bir oy oranıyla kabul edilmesinin hakim sınıflarca yıllarca kullanıldığı ve halihazırda Türkiye'nin bu anayasa ile yönetildiği düşünüldüğünde; "**halk tarafından seçilen bir Cumhurbaşkanı**"nın, hakim sınıflarının düzeninin hem teorik hem de pratik olarak yeniden üretilmesine hizmet edeceği çok açıktır.

CB seçimleri yoluyla faşist düzenin kendisini restore etmesi, üstelik de bunun "halkın seçimi"yle gerçekleştirildiğini önümüzdeki süreçte sıklıkla duyacağımız kesindir. Bu açıdan CB seçimlerine katılmak; düzeni değiştirmeyi hedefleyen bir güç açısından tarihsel olarak son derece önemli bir hataya işaret

Tarihsel günlerden geçilmektedir. Buna uygun tarihsel konumlanmış içinde olunmalı, pratikte bir adım öne çıkılmalıdır. Faşizmin kendisini yeniden örgütlemesine karşı olmak ve işçi sınıfı ve halk için mücadele etmek isteyenler; başta gerilla mücadelesine katılım olmak üzere, örgütlü mücadele içinde yer almalıdırlar.

edecek, kendi duruşunu inkar etmek ve düzenin kendini restore etmesine katkı sunmak anlamına gelecekti. Nitekim tam da bu nedenle kurulu düzenden rahatsız olan, demokrasi mücadelesi veren, devrimci-demokratik-yurtsever güçlerin seçim oyununda yer almaması, düzenin kendini restore etmesine ortak olmaması gerekiyordu.

Burada özellikle vurgulanması gereken nokta, bizlerin aynı zamanda S. Demirtaş'ı da boykot ettiğimizdir. Boykot çalışmalarımızda kitlelerin en çok sorduğu soruya faaliyetçilerimizin verdiği yanıt, bizlerin "**S. Demirtaş'ı değil CB seçimlerini boykot ettiğimiz**" olmuştur. Bu doğru ama eksik bir yanıtıdır. **Boykot tavrımızın asıl hareket noktası "düzenin seçimler yoluyla demokratikleştirileceği" hayaline, reformları her şey kılan yaklaşımadır. Reformları devrim tabii kılan değil, reformları devrim sanan anlayışadır.** Bu politikaya ortak olmamız, bunun için çalışmamız söz konusu olamaz. Halka doğruları söylememek devrimcilerin işi olmamalıdır. Boykot tavrının nedenlerinden biri de buydu. Yoksa diğer iki adayın niteliği bellidir ve boykot edilmesi gerektiği çok açıktır.

Asıl hassas olunması gereken nokta, başta Kürt sorununun çözüleceği ve devletin demokratikleştirilebileceği yanılgısı üzere bir dizi "yaşam"sal konuda işçi sınıfına ve halka yönelik seçimler yoluyla gerçekleştirilmesi imkansız vaatlerin bir politika olarak götürülmesidir. Örneğin işçi sınıfı ve emekçi halkın sömürü koşullarında (düzenin köklü biçimde değiştirilmediği) bir değişikliğin olamayacağı; Kürt sorunu bağlamında Özgürce Ayrılma Hakkı'nın reddedildiği bir ortamda hiçbir "çözüm"ün gerçekçi olamayacağı; Alevilerin temel sorunlarının kurulu ideolojik hegemonya yıkılmadığı müddetçe esasta çözülemeyeceği veya kadınların kurtuluşu bağlamında ataerkilli düzenin yerle bir edilmesi gerektiğini bile bile halka seçimlere katılma çağrısı yapmak kendi varlık koşulunu inkar etmekle birlikte düzenin tek parti rejimiyle kendisini restore etmesine onay vermek anlamına da geleceği için CB seçimlerine katılmak doğru bir politika değildi.

Düzenin tek parti rejimi ve "ustalık dönemi" restorasyonuna boykot taktiğiyle ortak olunmamıştır. **Bu tutumun önemi ve son derece doğru politik bir tavır olduğu kısa sürede anlaşılacaktır.** Özellikle Erdoğan'ın "tek adamlık rejimi"nde, faşist diktatörlüğün CB seçimleriyle kendisini konsolide etmesiyle açığa çıkacak olan pratikler, bu tavrın sağlaması olacaktır. CB seçimleri öncesinde polise yönelik gerçekleştirilen operasyonlar ve bu operasyonların devam edeceği açıklamaları ortadadır. Bu operasyonların sadece hakim sınıfların kendi içindeki dalaşın sonucu olduğunu düşünmek hatalı olacaktır. **Devlet içinde yaşanan dalaş sertleştiği oranda saldırıların işçi sınıfına ve halka yansımaları olacaktır.** Bu örneklerden de hareketle, tarihsel tecrübeyle sabittir ki önümüzdeki süreçte işçi sınıfı ve halka yönelik saldırılar tüm hızıyla sürecektir.

Düzenin restorasyonunun geçici olduğuna dair vurgumuz ise, işçi sınıfının ve halkın bu saldırılar karşılığında mücadelesinin artarak devam edeceğine dair öngörümüzden kaynaklıdır. Devlet aygıtı içinde yaşanan dalaş, CB seçimiyle yeni bir aşamaya ulaşırken, düzenin varlık koşulu olan işçi sınıfı ve halk karşıtlığı, sömürü ve baskı mekanizmaları, rant ve talan uygulamaları da tüm hızıyla sürecektir. Kimi akli eveller bu durumu "otoriterleşme" olarak propaganda ederken, gerçekte olan faşist diktatörlüğün kendini "tek adam"lık rejimiyle restore etmesinden ibaretti.

Devrimci hareketin önünde duran görev dün olduğu gibi bugün de faşizmin işçi sınıfı ve halka yönelik bu saldırılarına karşı örgütlenmesi ve mücadeleyi yükseltmesidir. Devrimci, demokratik ve yurtsever hareketin bu görevi yerine getirmesi gerekirken başka gündemlerle ve **özellikle birbirleriyle** meşgul olması affedilemez bir hata olacaktır. Tarihsel günlerden geçilmektedir. Buna uygun tarihsel konumlanmış içinde olunmalı, pratikte bir adım öne çıkılmalıdır. Faşizmin kendisini yeniden örgütlemesine karşı olmak ve işçi sınıfı ve halk için mücadele etmek isteyenler; başta gerilla mücadelesine katılım olmak üzere, örgütlü mücadele içinde yer almalıdırlar. Anın getirdiği görev budur.

Kimberly Clark'ta direniş kazandı!

Kartal: İstanbul Pendik'te bulunan **Kimberly Clark Bez Fabrikası**'nda TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu başlayan grev, 44. gününde kazanımla sonuçlandı. Konu ile ilgili olarak görüşlerini aldığımız işçilerin de örgütlü oldukları Tümka-İş Genel Başkanı **Ergün Tavşanoğlu** grev süreci ile ilgili olarak *"DİSK'e yakışan bir grev oldu ve sonucunu da aldık"* dedi.

Kimberly Clark Fabrikası'nda çalışan ve Tümka-İş'de örgütlü olan işçilerin toplu sözleşme sürecinde, ihbar tazminatlarının 52 gün üzerinden hesaplanması ve ücretlere yapılacak zam ile ilgili maddelerde anlaşma sağlanamaması üzerine başlattıkları direniş, 44. gününde Kimberly Clark patronları ile sendika arasında yapılan görüşmeler neticesinde sonuçlandı. İşçilerin taleplerinin kabulü ile sonuçlanan grevde, işten atılan 5 işçiden 3'ü işe geri dönerken, diğer iki işçi ise işe geri dönmeyi istemedi.

Konu ile ilgili olarak konuştuğumuz Tümka-İş Genel Başkanı Ergün Tavşanoğlu, grevin kazanımla sonuçlandığını belirterek, sabah saat 10.00'da iş başı yaptıklarını ifade etti. Ortalama olarak % 20 civarında zam aldıklarını belirten Tavşanoğlu, alt tabanda maaş alanlar için zam oranının % 33'ü bulunduğunu belirtirken, ihbar tazminatlarının ise 25 gün üzerinden hesaplanacağını aktardı. Hafta sonu Pazar tatilleri için % 150, resmi tatiller için ise % 200 zamlı çalışılacağını belirten Tavşanoğlu, işten atılan ve geri dönmeyen 2 işçi için ise, ihbar ve kıdem tazminatlarının yeni sözleşmeden verileceğini aktardı ve 2 işçiye ayrıca 5 maaş da ikramiye verileceğini vurguladı.

Direnişin bölgedeki diğer direnişi de olumlu etkileyeceğine inandıklarını belirten Tavşanoğlu son olarak ise, *"Grev bizim isteklerimiz doğrultusunda zaferle sonuçlandı. DİSK'e yakışan bir grev oldu. ve grevin sonucunu da aldık"* şeklinde konuştu.

Gever'de VEDAŞ işçileri süresiz greve hazırlanıyor

Gever: 17 Haziran'da insanca yaşam koşullarının sağlanması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebi ile bir günlük grev eyleminden sonra taleplerinin yerine getirileceği duyurulan VEDAŞ'a bağlı onarım arıza servisinde taşeron olarak çalışan elektrik işçileri, aradan geçen süre içerisinde taleplerinin sağlanmaması üzerine **6 Ağustos** günü konuyla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gever (Yüksekova) Vedaş Binası önünden Cengiz Topel Caddesi'ndeki Oslo Otel önüne yapılan yürüyüşün ardından gerçekleştirilen basın açıklaması ile işçiler taleplerinin kabul edilmesini istedi. İşçiler verilen sözlerin yerine getirilmediği takdirde üretimden gelen güçlerini kullanarak grev yapacaklarını duyurdular. Gever Belediye Eş Başkanı Ruken Yetişkin ve DBP İlçe Eş Başkanı Fikret Turgut'un da destek verdiği eylemde, sık sık **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, **"Biji yekitiya Geverê"**, **"Taşeronu hayır, köleliğe son"**, **"Türüt şaşırma, sabrımızı taşırma"** vb. şeklinde sloganlar atıldı.

"Halkı mağdur eden biz değiliz"

Oslo Oteli önünde bir konuşma yapan DİSK yöneticisi, halkı mağdur eden Türkerler grubuna ve VEDAŞ şirketine karşı, işçilerin haklarını almak için burada olduklarını dile getirerek, bir ay önce gerçekleştirdikleri bir günlük iş bırakma grev eylemi sonucunda anlaşma sağlandıklarını fakat bu protokolün baskılar sonucuna, VEDAŞ Bölge Müdürü **Zafer Türüt** tarafından iptal edildiğini açıkladı. Bu durumun buradaki halka hakaret ve kurumlara yalan söylemek anlamına geldiğini söyleyerek, imzalanan bu protokolün hayata geçirilmesi için haklarını alana kadar direneceklerini belirtti.

DİSK yöneticisi, VEDAŞ'ı uyarmak için biraraya geldiklerini ve ertesi gün 24 saatlik bir uyarı iş bırakma eylemine başlayacaklarını belirterek talepleri karşılanmadığı takdirde seçim dolayısı ile eylemlerine ara verip hafta sonu sonrası grev eylemlerini sürdüreceklerini ifade etti. İlçede yaşanan elektrik kesintilerine de değinen DİSK yöneticisi, elektrik kesintilerinin şirketin talimatı ile yapıldığını söyleyerek, bu kesintilerin şir-

ketin kâr marjından kaynaklandığını, yatırım ve hatlara bakım yapılmadığı için meydana gelen kesintiler olduğunu vurguladı.

Şirkette taşeron olarak çalışan işçilerin arıza-bakım-onarıma çıksalar dahi yetişemeyeceklerini söyleyen DİSK yöneticisi, yaşanan bu durumdan Türkerlere bağlı VEDAŞ'ın sorumlu olduğunu vurgulayarak Zafer Türüt'ün basına yaptığı açıklamalarda işçilerin elektrik kesintilerini kasıtlı bir şekilde yaptıkları yönündeki beyanlarını hatırlatarak, bu durumun doğru olmadığını, bunu ispat ettiklerini belirtti ve konuyla ilgili duyarlılık çağrısında bulundu.

Ardından basın açıklamasını taşeron işçiler adına okuyan DİSK Enerji-Sen İş yeri temsilcisi **Salih Alim**, Yüksekova, Şemdinli, Çukurca VEDAŞ arıza-bakım-onarım servisinde çalışan İşçiler olarak 16 Haziran tarihinde DİSK Enerji-Sen üyesi işçilerle beraber Türkerler şirketine karşı insanca yaşam ve güvenceli iş talebi ile eyleme başladıklarını hatırlattı.

Alim halkın, Belediyenin, muhtarların ve kurumların desteği ile 24 saat süren grev sonucunda, ilçenin karanlıkta kaldığını ve Türkerler şirketine bağlı Van Bölge Müdürü Zafer Türüt'ün şirket tarafından tam yetki alıp eylem alanına gelmek zorunda kalarak taleplerinin kabul edildiğini açıkladığını ancak kendileri sözleşmenin imzaya sunulmasını beklerken şirketin protokolü iptal ettiğini kaydetti.

Şirkete seslenen Alim, *"sizi zorla mı eylem alanına getirdik? Geldiğinizde alkışlarla uğurlamadık mı?"* diyerek, her zaman olduğu gibi bir oyun oynandığını ve bu oyun sonucunda mücadeleyle kazanılan haklarının tamamen ellerin-

den geri alındığını, eski kölelik sözleşmesinin dayatılmaya başlandığını aktardı. *"Biz de emekçiler olarak Ramazan ayı ve Bayram olması sebebiyle halkın mağdur olmaması için sözleşme yapılıp yapılmamasına rağmen çalışmaya devam ettik"* diyen Alim, VEDAŞ yöneticilerine seslenerek bu fedakarlıklarının onlar için değil Gever halkı için yaptıklarını vurguladı ve *"şimdi verilen sözlerin yerine getirilme günüdür"* dedi.

Talepler karşılanmazsa seçim sonrası eylemler sürecektir!

Burada emeğe ve hizmete saygı olduğunu söyleyen Alim, *"Bizler enerji İşçileri olarak yıllarca sömürülmemize rağmen üzerimize düşen fedakarlıkları yaptık, verilen sözlerin yerine getirilmesi için VEDAŞ yönetimini uyarıyoruz"* diyerek bir günlük uyarı eylemine gideceklerini, seçim sebebiyle halkımızın mağdur olmaması için hafta sonu fedakarlık ederek iş bırakmayacaklarını söyleyerek talepleri karşılanmadığı takdirde seçimden sonra süresiz iş bırakma grevi eylemi gerçekleştireceklerini dile getirdi.

"İlçedeki elektrik kesintilerinden dolayı yaşanan mağduriyetin sebebi biz işçiler değiliz" diyen Alim, mağduriyetten yetkililerin sorumlu olduklarını, halkın ve işçilerin bu kadar mağdur edilmemesi gerektiğini, sorunun çözümünün iç huzur ve iç barış olduğunu ifade etti. Belediye Eş Başkanı Ruken Yetişkin, DBP ilçe yönetimine ve sendikalar, muhtarlar, kurumlar ve Gever halkına teşekkür edilen açıklama sonrası **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, **"Haklar verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır"** şeklinde sloganlar atıldı.

VEDAŞ işçileri haklarının gasp edilmesine karşı grev silahını kullanmaya hazırlanıyor.

İstanbul: İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş), 6 Ağustos günü Esenyurt Belediyesi önünde hem sendikanın kurulduğunu açıklamak hem de Star Towers'ta çalışıp 2 yıldır ücretlerini ala-

"İşçileri görünce şekerim yükseliyor"

mayan işçilere destek amacıyla eylem yaptı. İşçiler **"Dünyayı biz inşa ediyoruz, altında biz kalıyoruz. Artık yeter!"** pankartıyla yürüyüş yaparak Esenyurt Belediyesi önüne geldiler.

Kitle adına açıklamayı yapan **Remzi Yılmaz**; sendikanın kuruluş nedenini, inşaatlarda ölümlere ve çocuk işçilerin ölümlerine son vermek, inşaat sektöründe sömürülmemek, ezilmemek ve aşağılanmamak şeklinde açıklarak *"Biz bu sendikayı kurduk, çünkü biz inşaat işçileri olarak*

işçi sınıfının militan, sınıfına güvenen ve sınıf bilincini bir an olsun elden bırakmadan mücadele eden üyeleri olacağız" dedi.

Açıklamanın Esenyurt Belediyesi önünde yapılmasının sebebinin ise, Esenyurt Belediyesi'nin ortak olduğu RDS Enerji ve REFORM İnşaat'a bağlı olarak Star Towers'ta çalışan inşaat işçileri ücretlerini 2 yıldır alamaması olduğunu açıklayan Yılmaz, *"2 yıldır işçilere maaşlarının verilmemesini kabul etmiyoruz ve işçi arkadaşlarımız maaşlarını alana kadar mücadeleyi sürdüre-*

ceğiz" dedi. Bu sırada işçilerden biri ise RDS Enerji'nin patronunun kendilerini gördüğünde *"İşçileri görünce şekerim yükseliyor"* dediğini belirtti ve bir başka işçi ise bazı işçilerin sigortalarının hiç yatırılmadığını dile getirdi.

Yılmaz'ın basın açıklamasını yapmasının ardından sendika başkanı ve 2 işçi temsilcisi Esenyurt Belediyesi ile görüşmek üzere Belediye Binası'na girdi. Görüşmelerin ardından *"Evraklarınızı tamamlayıp getirin, size yardımcı olacağız"* yanıtını aldıklarını belirten sendika başkanı, bu yanıtı avukatlarıyla beraber değerlendireceklerini belirtti ve eylem sonlandırıldı.

SÜTAŞ boykotu patronun korkusuyla büyüyor!

Tek Gıda- İş'e üye oldukları için işten atılan işçilerin mücadelesi sürerken, Sütaş ürünlerini boykot çağrısına destek büyüyor. Hatırlanacağı üzere, Bursa ve Aksaray'da Sütaş patronu sendikaya üye oldukları ve e-devlet şifresini fabrika yönetimlerine vermedikleri için o bilindik gerekçe olan "performans" bahane edilerek işçiler işten çıkarılmıştı. Sütaş, iki yıl önce de sendikalı 30 işçiyi aynı gerekçe ile işten çıkarmıştı. Aylardır direnen işçiler, Tek Gıda-İş öncülüğünde "Sütaş ürünlerini boykot edelim" şiarı ile boykot çağrısında bulunmuştu. Çağrıya pek çok sendika cevap vermiş, boykot dalga dalga yayılmıştı.

Geçtiğimiz günlerde boykot dalgasının daha fazla büyümesinden korkan Sütaş patronunun "şikâyeti" üzerine Tek Gıda-İş sendikası İzmir 7 No'lu Şube

ve İstanbul Avrupa Yakası şubeleri polis tarafından basıldı.

Pek çok direnişte örneğini gördüğümüz polis-patron işbirliği bir kez daha kanıtlanmış ve polis Sütaş patronunun talimatı ile şubeleri basmış ve arama yapmış, baskında şubelerde boykota dair "suç delilleri" olan döviz, pankart vb. materyaller toplanırken şube başkanlarının ifadeleri alınmıştır.

Sütaş patronları, Tek Gıda-İş boykotunun "haksız rekabete" girdiğini, ürünlerini kötülendiğini, bunun boykot olmadığını iddia etti. Konuya dair açıklama yapan Tek Gıda-İş Genel Başkanı **Mustafa Türkel**, yaşananların sermaye sahipleri için yasaların çok hızlı bir şekilde işlerken, yasal haklarını kullanan ve sendikalı olan işçiler için bir türlü işlemediğinin açık kanıtı olduğunu dile getirdi.

Şimdiye kadar yapılan birçok direnişe baktığımız zaman göreceğimiz bu durum yeni bir şey değildir. Yeni olmamakla birlikte şaşırtıcıdır çünkü yasalarda tanıyan sendikalaşma hakkı bir türlü uygulanamazken, yüzlerce işçi çeşitli direnişlerde bu hakkı için yani sendika hakkı için günlerce mücadele etmek zorunda kalmaktadır. Bu da yetmezmiş gibi işçilere gözdağı verircesine, sendikalar faaliyetlerinden kaynaklı basılmakta ve yöneticilerin ifadeleri alınmaktadır.

İşten çıkarılan işçilerin direnişleri sürerken diğer taraftan Sütaş boykot çağrıları birçok kesim tarafından sahiplendi.

Boykot, başta Tek Gıda-İş olmak üzere sendikalar tarafından da sahiplendi. Yine Petrol-İş Sendikası boykot kampanyası ile "Sütaş işvereni fabrika önünde tekrar işe dönmek ve sendikaların tanınması için bekleyen işçileri yıldırma için çeşitli insanlık dışı yöntemlere başvuruyor, akla hayale gelmeyen yöntemleri hayata geçirmeye devam ediyor.

Sendikamız Petrol-İş, bu örgütlenme mücadelesinde Tek

Gıda-İş Sendikası'nın ve Sütaş işçilerinin yanındadır" diyerek boykotu fiili olarak uygulamış oldu. Yine DDSB (Devrimci Demokrat Sendikal Birlik) gibi pek çok devrimci ve demokratik örgütlenmeler de Sütaş boykotunun bir dalgası olmuştu.

Sütaş patronunun şubelere baskın yaptırması kuşkusuz büyüyen boykot karşısındaki çaresizliğini göstermiştir. Yine daha önce çaresizliğini, direnen işçileri yıldırma amaçlı insanlık dışı yöntemlerle (direniş yerine hayvan dışkısı dökmüştü) göstermişti. Direnen işçilere çevik saldırılmış ve işçiler gözaltına alınmak istenmişti.

Sütaş patronu Muharrem Yılmaz, işçilerin bulunduğu çadırın etrafına inek dışkısı döktürmüş, bunun ortaya çıkmasıyla da başkanlığını yürüttüğü TÜSİAD'daki görevinden istifa etmişti. TÜSİAD Başkanlığı'ndan göstermelik bir istifa ile gurur salvolarına girmiş ancak işçileri geri almayarak aynı tavrını sürdürmüştü.

Sütaş'ta boykot ne durumda?

Türk-İş'e bağlı 15 sendika boykot kararını desteklemişti. 15 sendikaya üye olan 150 bin işçinin destek vermesi ile boykot edenlerin asıl rakamının, her ailede 4 kişi düşünüldüğünde, 600 bin kişi demek olduğunu söyleyen Tek Gıda-İş kampanyanın etkisini dile getirmişti.

Ancak başlayan ve birçok sendikaların da yürüttüğü Sütaş boykotu içinde çeşitli sıkıntıları barındırmaktadır. Tek Gıda-İş Sendikası başta merkez yönetim kurulu olmak üzere, şubeler ve temsilcilikler de dâhil Sütaş boykotu için üyelerine ve kamuoyuna yönelik olarak nasıl bir çalışma yürütmektedir?

Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu kimi fabrikalarda boykotu duymayan işçiler varken, sorgulanması gereken şeyler vardır. Bu çalışmayı gündemleştiren her sendika "Sütaş'ı boykot edelim" demek dışında bunun fiili olarak hayata geçmesi için bu yönlü bir çalışma yürütmeyi hedeflemelidir. Pek çok sendika tarafından sahiplenen Sütaş boykotu işçi sınıfı için, birlikte hareket etme zemini olan bir gündemleştirme görevi ile ele alınırsa Gezi sonrası örnek teşkil eden bir yerde duracağını bilmek gerekir.

Emekçinin Gündemi

Torba Yasa'da işçilere dair bir düzenleme yok!

Meclis gündeminde bulunan seçim öncesi seçim yatırımı olarak da düşünülen torba yasada işçilere dair tek bir olumlu düzenleme yok. Adı üzerinde, torba yasası her türlü konuyu içeren bir düzenleme. Bunu bilerek yapıyorlar. Kırıntıları gösterip asıl saldırıları yasallaştırıyorlar. Bunu daha önceki uygulamalarda da görmüştük. Torbanın içinde patronlara vergi affı getirilirken işçi ve emekçiler için saldırılar içeren düzenlemeler bulunmaktadır. Bu düzenlemelerin bu dönemde olması tesadüf değildir. Seçimler öncesi olumlu gibi gösterilen düzenlemelerin arkasında asıl saldırı gizlenmektedir.

Düzenleme; 1-Taşeron uygulaması, maden işçilerin çalışma durumu. 2-İş sağlığı iş güvenliği konusu. 3-Sendikalarda baraj konularını seçim öncesi seçim yatırımı amaçlı mecliste görüşülmeye başlandı. Ancak mecliste seçim sürecinin yarattığı iç çelişkiler nedeniyle istenilen ve amaçlanan olmadı. Yaklaşık 145 madde içeren yasanın 84 maddesi görüşüldü. Kalan kısım için seçim sonrası başlayıp 15 Ağustos'a kadar bitirilmesi planlanmaktadır.

Yapılmak istenilen düzenlemenin başında **taşeron uygulaması** gelmektedir. Bu konuda yasallaştırılan esasta önemli bir düzenleme yok. Uzun süredir üzerinde tartışmaların yürüdüğü taşeronda, bırakalım taşeron işçilerinin güvence altına alınmasını güvence altında olan küçük bir bölümün de taşeronlaşması için tüm yasal düzenlemelerin onakları yaratılmak istenmektedir. Bunun için yeni yasal düzenlemelerle taşeron uygulaması önünde bulunan engeller de kaldırılmak isteniyor. Daha önceki yazılarda da üzerinde durulan iş yasasının 2. maddesi olarak bilinen asil iş bölünmez hükmü bu torba ile etkisiz hale getirilmek isteniyor. Değişik konularda torba içinde bulunan yasal düzenlemelerle de bu maddenin etkisizleşmesi için yeni maddeler teklif edilmektedir. En önemli düzenleme ise asıl işin belirlenmesi hakkının Bakanlar Kurulu'nun düzenleyeceği tüzük ile belirlenecek olmasıdır. Bu bile tek başına taşeron düzenlemesinin önündeki engeli kaldırmaktadır.

Üzerinde çokça tartışmanın olduğu bu konu seçim sonrası ertelendi. Bu, bugüne kadar kamu başta olmak üzere (karayolları, sağlık ve genel hizmet iş kollarında) açılan davalarda asıl işi yapan taşeron işçisi, asıl işçi sayılmalıdır yönünde yargı kararlarını da bundan böyle boşa çıkaracaktır. Bu taşeron düzenini tam anlamıyla yasallaştıran bir sonuç olacaktır. Bunun dışındaki her şey, işin kırıntısıdır. Maaşların ödenmesi ve kıdem tazminatların asıl işverence ödenir hükmü bugün zaten yasa gereği uygulanan durumdur. Kamuda taşeron uygulaması konusunda açılan tüm davaların önü kesildiği gibi bugüne kadar açılan ve hak kazanılanların da hakkının verilmesi konusunda bir düzenleme görülmemektedir.

İkincisi resmi rakamlara göre 301+ madencinin ölümü sonrası "her şey yapılacak, yapılıyor" savsatası bir kez daha gözler önüne serildi. Madende ölenlerin ailelerine yapılan küçük yardımlar dışında madenlerdeki çalışmalarda olması gereken değişiklik yine yapılmadı. İş sağlığı düzenlemesi es geçildi. Çalışma düzeni değişmedi. Yer altında çalışanların 6 saat çalıştırılmaları yönlü safсата, yasa alt komisyonunda iken yapılan küçük fırça darbesi ile değiştirildi. Sadece yer altında çalışma 6 saattir denilmektedir. Bu, kalan süreyi yer üstünde çalışabilir sonucu yaratmaktadır. Yaşam odalarının yapılması zorunluluğu yasada yer almamaktadır. Kamuoyunda tartışılan bir alanda bu konudaki düzenlemenin olmaması her şeyi açıklamaktadır.

Üçüncüsü sendikalar kanunundaki sendikal baraj düzenlemesidir. Yasal düzenlemede bağımsız bir sendikal hareketin önü de kesildi. Bağımsız sendika kurma ya da bağımsız sendikaların örgütlenmesi bu torba yasa ile ortadan kaldırılacak noktaya getirildi. Daha önce yasallaşan sendikalar yasasında tüm sendikalara baraj konulmuştu. Ancak işbirlikçi sendikaların uyarısı ile bu düzenleme değiştirildi. Baraj, mevcut sendikal konfederasyonlar için yüzde 1 olurken yeni sendika kuracak ya da bağımsız sendika olunacak ise bu sendikalarda baraj yüzde 3 olacaktır.

Kısacası seçim yatırımı olarak yapılmak istenilen düzenlemelerde işçilere dair olumlu tek bir düzenleme yok. Tüm düzenleme sermayenin daha fazla kâr ve rahat dolaşımı içindir. Ayrıca sermayenin ödemesi gereken borçları yeniden düzenleyen yasal düzenlemeler yapılmak istenmektedir. Sonuç olarak torba yasa aynı zamanda bugüne kadar söylenen tüm yeni düzenleme sadece eskinin cılanmış biçimini yeniymiş gibi göstererek oy alma torbasıdır.

Temmuz'da 123 işçi katledildi!

H. Merkezi: İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Temmuz ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı. İİSİG, öncelikle ücret, iş güvencesi, işçi sağlığı/iş güvenliği ve sosyal hakları için çeşitli biçimlerde direnişte olan, mücadele eden Alanya Devlet Hastanesi sağlık işçileri, BEDAŞ işçileri, Ceyhan Devlet Hastanesi TOKİ inşaat işçileri, Deva Holding işçileri, Feniş işçileri, İzmir Bortar Yemek Fabrikası işçileri, Kent Gıda işçileri, Kimberly Clark işçileri, Koçaeli Tıp Fakültesi sağlık işçileri, M&T Reklam işçileri, SÜTAŞ işçileri, Şişecam işçileri, Yıldız Entegre işçileri ve ülkenin dört bir yanında direnişte olan tüm işçileri selamladı.

Raporda, Temmuz ayında en az 123 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi. Bunlardan 16'sı kadın, 9'u çocuk işçi. Rapora göre, Temmuz ayında iş cinayetleri en çok tarım, inşaat, metal, belediye/genel işler ve gıda işkollarında yaşandı. Tarım ve orman iş kolunda 42 işçi, inşaat ve yol iş kolunda 24 işçi yaşamını yitirdi. Rapora göre, Temmuz'da hayatını kaybeden 123 emekçinin 97'si işçi, memur statüsünde çalışan ücretliler, 23'ü çiftçi/küçük toprak sahibi ve 3'ü kendi hesabına çalışan/esnafardan oluşuyor. 33 işçi trafik ve servis kazası nedeniyle yaşamını yitirirken, 6 işçi de meslek hastalığından öldü. 6 çiftçi ise kene ısırması nedeniyle Kırım Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA) sonucu yaşamını yitirdi.

Deniz Fırat'ı kadın objektifimizde yaşatacağız!

H. Merkezi: Kürt basın emekçisi **Deniz Fırat**'ın 8 Ağustos günü Şengal'de IŞİD çetelerinin saldırısının ardından katledilmesinin ardından ülkemizde ve dünya genelinde özgür basın kurumları, Fırat'ı sahiplenerek mücadele sembolü haline getirme söz verdiler. Gazetemiz kadın basın emekçileri de Deniz için bir açıklama yaptılar. Kısaltarak yayınıyoruz:

Devrimci, demokrat, yurtsever gazeteciler; emperyalistlerin ve ona uşaklık edenlerin her daim en büyük düşmanlarından biri olarak görülmüştür. Biz bu düşmanlığı, sistemin halka yansıtmak istemediği her olayda ve saldırılarında gördük ve görmekteyiz. Uzağa, geçmişe gitmeye gerek yok! Dün Roboski Katliamı'nda Kürt halkına ve Pozantı Çocuk Hapishanesi'nde çocuk tutsaklara, Gezi İşyanı'nda halka yönelik saldırıları, baskıları haberleştiren özgür basına yönelik düşmanlığı gözlerimizle gördük, yazdık, çizdik... Bugün Ortadoğu'da kadınlar ve çocuklar başta olmak üzere halkların emperyalistler ve onların yerli işbirlikçisi çete ve terör örgütleri tarafından uğradıkları zulmü, kamerası ve kalemiyle yansıtan basın emekçisi Deniz Fırat'la gördük, egemenlerin özgür basına düşmanlığını!

(...) Özgür basın mücadelemizin bir parçası olan Deniz'in katledilmesi bizlere geri adım attırmayacak elbette. Aksine onun kalemi ve fotoğraf makinesini kana bulayanlar, şunu bilmeliler ki, bizler onun kalemi ve fotoğraf makinesini yerde bırakmayacağız.

Devletin komplo ile tutuklayıp hapishanede tedavisini engelleyerek katlettiği gazeteci yoldaşımız Suzan Zengin'in kalemini ve fotoğraf makinesini işçi ve emekçilerin mücadelesi için kullanmaya devam ettiğimiz kadar, Deniz'i de özgür basın mücadelemizde yaşatacak, kaleminizi ve makinemizi ezilen halklar ve inançlar için kullanacağız! Ne TC devleti ne de IŞİD'in gücü bu dayanışmadan güçlü olamayacak ve Suzan'ı da, Deniz'i de kadın mücadelemizde, kadın kaleminizde ve kadın objektifimizde yaşatmaya devam edeceğiz! **(Özgür Gelecek Gazetesi Kadın Basın Emekçileri)**

"Kadınların bedeni savaş meydanı değildir"

Kadın örgütleri ve forumları; 8 Ağustos günü; 17 Temmuz'da Rojava'da bir kadına tecavüz eden TC askerleri ve Bölük Komutanı hakkında soruşturma açılması ve sorumluların görevden alınarak cezalandırılması için suç duyurusunda bulundular.

Aralarında **Yeni Demokrat Kadınlar**'ın da bulunduğu 59 kurumun imzasını taşıyan suç duyurusu için adliye önünde buluşan kadınlar burada bir açıklama yaptılar.

Kadınlar adına açıklama yapan **Deniz Bayram** "Tecavüzün bir savaş silahı olduğu

bu coğrafyada şimdi de Rojava'da kadınlar birer savaş alanına dönüştürülmektedir" diyerek, "Bu tecavüz, yalnızca askerlerin eylemi, suçu değil, Türkiye devletinin savaş ve sınır politikalarının bir sonucudur" vurgusunu yaptı ve açıklamanın ardından kadınlar, adliyeye girerek suç duyurusunda bulundular. **(Bir YDK'lı)**

Her yer Şengal,

IŞİD çetelerinin Êzidi Kürtlerin yoğunlukta yaşadığı Şengal'e saldırmasının ardından geçen sürede çeteler 3 bini aşkın Êzidi'yi katlederken, açlık ve susuzluğa mahkum edilen ve dağlara kaçan 200 binin üzerinde Şengallinin de mülteci konuma düşmesine yol açtı. Hala dağlarda yaşam mücadelesi veren Şengalliler bulunuyor ve emperyalistler ve onların uşakları eliyle işlenen bir katliam daha insanlık tarihine ekleniyor.

Şengal, kan ağlamaya devam ederken ABD ve Fransa timsah gözyaşları dökerek, destek açıklaması yaptı ve ABD, 7 Ağustos günü IŞİD'e hava saldırısına onay verdiğini açıkladı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), uluslararası topluluğa, Irak hükümeti ve Kürt halkının IŞİD'e karşı desteklenmesi çağrısında bulundu. 8 Ağustos'ta ABD, hava saldırısı başlattığını açıkladı.

Peki neydi başta ABD olmak üzere bilimum emperyalistlerden destek açıklamalarının gelmeye başlamasının sebebi... Çok açık ki, timsah gözyaşları döken emperyalistler ve uşakları, IŞİD'e "terör örgütü" ve "çete" dahi diyemezken; bu eli kanlı kasaplara karşı YPG ve HPG gerillalarının, bedeller ödeyerek savaşıyor, burada bir dayanışma ağı oluşturuyor ve buradan Kürt halkının geleceğini dair projeler üretiyor olmalıdır.

YPG, IŞİD terörüne karşı aktif bir şekilde savaşıyor ve başta Musul olmak üzere birçok kenti işgal eden IŞİD'e tek silah kaldıran örgüt olmuştur. Musul dışında birçok kenti de bu savaş sonucu, IŞİD'in elinden geri almıştır. Şengal süreci ile birlikte ise YPG, daha ilk günden Şengal'e yardıma koşmuş ve IŞİD teröründen dağlara sığınan, açlık ve susuzlukla savaştan Şengallilere nefes alacak alanlar yaratmış, IŞİD'in ise alanını daraltmıştır. Êzidi gençleri gerillanın bölgedeki varlığından cesaret alarak ve YPG'nin desteğiyle askeri bir oluşuma giderek **Şengal Direniş Birlikleri**'ni oluşturdu ve 700 civarında Êzidi, YPG'ye katıldı. YPG'ye belli bir askeri güç veren HPG, şimdiye kadar direkt bu savaşa dahil olmamış, ancak Şengal süreci ile birlikte HPG de gerilla güçlerinin bir bölümünü buraya ve Maxmur bölgesine göndermiştir. HPG

ve PKK'nin de sürece aktif bir şekilde dahil olması Şengal'i farklı bir noktaya taşımış, hem IŞİD terörünün yaydığı karamsarlığı belli yönleri ile dağıtmış hem de Kürtlerin önemli bir bölümü ile devrimci, demokrat kesimlerde Kürt ulusunun kardeşliğinin güçlenmesi ve birliği konusunda umut yaratmıştır.

Peşmergeye dikkat!

Ancak burada dikkat edilmesi gereken noktalardan biri de, bu umuda vesile olan etkenlerden KDP peşmergelerinin sürece dahil olmalarıdır. PKK ve HPG yaptığı açıklamalarda bunun önemine sıkça vurgu yapıyor ve Şengal'in bu vesileyle kardeşleşmeye yol açmasını umduklarını belirtiyor. PKK açısından bu vurgunun sıkça yapılmasının anlaşılır bir yönü olmakla beraber peşmergenin bölgede YPG ve HPG gibi savaştığı ya da KDP'nin TC ile işbirliği yapmaktan vazgeçtiği düşünülmemelidir. Keza TC ile birlik olup Rojava'ya hendek kazdığı ve ambargo uyguladığı daha dündür.

Türkiye'deki ana akım medyanın da YPG ve HPG'nin mücadelesini görmezden gelerek cilaladığı peşmergenin Maxmur bölgesinin savunusunda aktif bir tavra girdiği belki söylenebilir ama Şengal açısından bunu söylemek pek mümkün değil. Peşmergenin IŞİD saldırısı gündeme geldiğinde halkın silahlarını topladığı ve IŞİD kente girdiğinde ise kentten çekildiği, Şengal'de hayatta kalanların ANF'ye anlattığı bazı noktalar:

- *KDP bizi korumadı. Hiçbir şey yapmadı. Hepsini kaçı. Rezil durumdayız. Altınlarımızı,*

her yer direniş!

mızı, paralarımızı aldılar. İki gündür açız.

- *Peşmergeler gözümüzün önünde iki köylümüzü öldürdü. Peşmerge bizi korumadı, bizi öldürdü. Kaç gündür dağlardayız aç susuz haldeyiz. Çocuklarımız öldü orada.*

YPG'ye katılan 700 Êzidi'den birisi olan **Cemal Şengali** ise şunu söylüyor:

- *Peşmerge hiçbir şekilde bize yardım etmedi. Şengal'i korumak için silahlarımız da vardı. Ama Peşmergeler biz sizi koruyacağınız diye silahlarımızı aldı ama savaş başlar başlamaz 'bizim savaşa emrimiz yok' diye bırakıp gitti. Bu insanlığa sığar mı? İnsan Kürt kardeşine bunu yapar mı?*

Sonuç olarak belirtmemiz gereken en önemli nokta şudur; Şengal başta olmak üzere IŞİD katliamları, emperyalistler ve yerli uşaklarının bilgisi ve desteği dahilinde gerçekleştirilmiştir/gerçekleştiriliyor. Bu katliamlara karşı YPG ve HPG gerillalarının, Şengal Direniş Birlikleri'nin verdiği mücadeleye karşılık devrimci, demokrat ve yurtseverler buldukları tüm alanlarda bu direniş ve dayanışmayı büyütme ve IŞİD katliamlarını lanetlemek zorundadır. Yurtsever kesimler, bu konuda T. Kürdistanı'nda kitlesel tepkiler örsede buralara devrimci ve demokrat kesimlerin katılımı sınırlıdır. Ülkenin diğer kesimlerinde ise bu konuya dair bir duyarlılık henüz oluşturulamamıştır.

Şimdi gündemimiz Şengal olmak zorundadır! Açlık ve susuzluğa mahkum edilen Şengal'le dayanışmayı büyütme ve YPG-HPG gerillalarının verdiği mücadeleyi aktif bir şekilde desteklemek zamanıdır! Tarihin bizlere yüklediği misyon budur.

"Şengal'de vahşet son bulsun"

İstanbul: Cumartesi Anneleri bu hafta Refah Partisi yöneticisi olan ve 18 yıldır haber alınamayan Hüseyin ve Hasan Saçaklı'dır'ın katillerinin bulunmasını istedi. Eylemde konuşan Fehmi Tosun'un eşi **Hanım Tosun** Kürtçe yaptığı konuşmasında Rojava ve ardından Şengal'deki IŞİD saldırılarını kınadı; kendi anadillerinde konuşmak istedikleri, kendi kültürlerinde yaşamak istedikleri için yıllardır zulüm gördüklerini vurguladı.

Konuşmasının devamında Şengal'deki saldırıda çocuklar başta olmak üzere halkın açlık-susuzluktan öldüğünü söyleyerek bu vahşetin son bulmasını istedi ve sonlanana kadar da mücadelenin devam edeceğini vurguladı.

Ergin Merveş'in failleri soruldu

Gever: Evlatlarını faili meçhul katliamlarda kaybeden aileler tarafından beş aydır yapılan Cumartesi Eylemi'nde bu hafta, 2005 yılında Şemzînan'daki Umur Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırıya karşı gerçekleşen protestolarda katledilen 16 yaşındaki **Ergin Merveş**'in faillerinin açığa çıkarılması istendi.

İHD Gever Temsilcisi **Muhyettin Ünal** Kürtçe yaptığı konuşmada, IŞİD çetelerinin Müslümanlıkla ve insanlıkla alakası olmadığını belirterek, Şengal'de Êzidi Kürtlerine karşı yapılan katliamları kınadıklarını belirtti. Cumartesi eylemi oturma eylemi ile son buldu.

Şengal için hack

H. Merkezi: Kendilerini "Kürt Maoist Hacker Grubu" olarak tanımlayan **#Anarchy-Cr3w**'den Şengal ve Rojava'daki katliamlar için hack eylemi...

#AnarchyCr3w, Büyük

Birlik Partisi'nin İstanbul-Ataşehir ilçesinin resmi web sayfası ile **AKP**'nin Bolu-Yeniçağa Belediyesi'nin resmi web sayfalarını hackledi.

Ev işi iş, ev işçisi işçidir!

Ev işçilerinin uzun süredir yürüttüğü mücadele sonucu devlet artık kendisini adım atmak zorunda hissederken, elbette bu hak taleplerini hemen kabul etmeyeceği gibi konuyla ilgili ilk yasal düzenlemeleri adeta dalga geçer gibi yaptı.

Uzun süredir gündemde olan ve geçtiğimiz günlerde mecliste kavga-gürültü kabul edilen Torba Yasa'da tüm emekçi camiasında aleyhte düzenlemeler yer alırken, ev işçilerine köleliği reva gören bu tasarımı ayrıntılarıyla incelemekte fayda var. Torba Yasa, Öncelikle İMECE Ev İşçileri Sendikası'nın uzun zamandır dile getirdiği kupon talebine olumlu cevap veriyor gibi görünse de gerçekte talepler karşılanmamıştır. Çünkü kupon sistemi getirilirken ev işçilerinin sigorta hakkı gasp edilmektedir.

Torba yasa tasarısında "Ev hizmetlerinde bir kişiyi ayda 10 günden az çalıştıranlar işveren sayılmayacaktır" denilmektedir. Bu uygulama ayda 10 günden az çalışan (çalışıyor gözükene diyelim) ev işçileri için sigorta yerine % 2 iş kazası primi uygulamasını içeriyor. Bu demek oluyor ki 10 günden az çalışan ev işçileri ne emekli olabilecek, ne sağlık hakkı alabileceklerdir. Bu durum ev işçilerinin mevcut durumunu daha da kötüleştirecektir, uygulama son derece yanlıştır. Çünkü genellikle ev işçileri farklı farklı evlerde toplam 10 günden az çalışıyor. Dolayısıyla bir işverenin kanaatinde 10 günden az çalışıyormuş gibi görülecektir. Düzenlemeler bu haliyle yasalarsa bütün ev işçileri 10 günden az çalışıyormuş gibi gösterilerek ev işçileri sigorta hakkını alamayacaktır.

10 günden az çalışma gibi bir düzenleme tüm mevzuata aykırı. İMECE'nin değerlendirmesine göre bu düzenleme anayasaya, 5510 sayılı kanuna, ILO 189 sözleşmesine ve diğer uluslararası sözleşmelere aykırıdır. 5510 sayılı kanuna göre kişi 1 gün çalışsa bile sigortalı olmalıdır. **Sigorta hakkı, çalışılan gün sayısına bakılmaksızın güvence altına alınmalıdır.**

Kılıçdaroğlu'ndan cinsiyetçi küfürle dolu "muhalefet"!

Seçimler yaklaştıkça, egemen sınıfı temsil edenlerin üslup seviyesi iyice düştü. İrkçılık, milliyetçilik ve cinsiyetçilik içeren açıklamalara bir yenisi daha eklendi.

Kılıçdaroğlu geçtiğimiz günlerde gazetecilere verdiği röportajda "Erdoğan bu desteği niye istiyor? Sıfırlayamadığı dolarları, Euro'ları, liraları var. Milletın anasını belleyen iş adamları var. Onlarla beraber yola çıktık. 'Milletın aday' de-

Tasarıya göre 10 günden az çalışan ev işçileri için kupon sistemi uygulamasına geçilecek. Bu durumda işveren işçiye para değil kuponla ödeme yapacaktır ve ev işçisi ücretini bankalardan tahsil edecektir. İlk bakışta bunda sorun yok gibi gözükebilir fakat şeytan ayrıntıda gizlidir. Kuponlarını bankadan bozdurmak için giden işçi ücretini % 2 oranında iş kazası ve meslek hastalığı primi kesintisi ile alacaktır. Bu durumda prim maliyeti işçi, ücretine yansıtılacaktır ve ücretlerin düşmesine yol açacaktır. İşveren ve devlet kendi ödemesi gereken bedeli ödemeyerek bütün yükü işçinin sırtına yüklemek istiyor.

Söz konusu düzenlemeyle birlikte 5-10 günden az işçi çalıştıran işveren hastalık ve yaşlılık primlerini ödemeyecektir. Ücretinden yapılan kesintiyle ev işçisi, birlikte otomatik olarak % 2 prim ödeyerek sağlık hizmetlerinden ve emeklilik hakkından yararlanamayacaktır. İşçiye, eğer isterse kendi primlerini yatırarak emeklilik olanağı tanıyan düzenleme; ev işçilerinin çalışma koşulları, işin düzenliliği ve ücretlerin düşüklüğü düşünüldüğünde hiçbir ev işçisinin kendi sigorta primini yatıramayacağı açıktır. Ayrıca zaten bu şekilde bir ödeme yöntemiyle sağlık hakkı ve emeklilik hakkı tanımayan bir sigortalılık hiçbir güvence sağlamamaktadır.

Torba Yasa'da işverenlerin ev işçilerinin karşı karşıya kaldıkları iş kazaları ve meslek hastalıklarına ilişkin hiçbir düzenleme yapılmamaktadır. Buna karşın 10 günden az işçi çalıştıranlar, işveren sayılmadıkları için iş kazası ve meslek hastalıkları açısından sorumlu tutulamayacaklardır. Tasarı bu haliyle yasalarsa ev işçilerinin meslek hastalıkları ve iş kaza-

ları artarak devam edecektir. Bu düzenleme ev işçilerini sağlıklı çalıştırmak, gibi kullanıp işe yaramaz hale geldiğinde kenara atmak demektir. Tasarıda geçmişteki hak kayıplarına yönelik hiçbir düzenleme yoktur. Pek çok ev işçisi 10-15 yıldır ev işlerinde çalışmaktadır. Geçmiş çalışma süreleri görmezlikten gelinerek, üstü örtülmektedir.

Torba Yasayla birlikte kısıntı düzenlemelerle kadınlara erken emeklilik vaadinde bulunuluyor. Ancak bu sadece çocuk sahibi kadınlar için geçerli. Mevcut uygulamada da çalışan kadınlar doğum borçlanması ile bir çocuğu varsa 2 yıl, iki çocuğu varsa 4 yıl erken emekli olabiliyor. Torba yasaya eklenen maddelerle birlikte 3 çocuğu olan kadınlar 6 yıla kadar erken emekli olabilecekler. Ancak doğum borçlanması yapılabilmesi için doğumlardan sonraki iki yıllık sürenin tamamında ya da bir kısmında kadının çalışmamış olması gerekiyor.

Torba yasadaki düzenleme ile tüp bebek tedavisinde de çeşitli değişiklikler yapılacak. Bunlardan ilki tüp bebek deneme sınırının ikiden üçe çıkarılacak olması. Torba yasa bu üç denemenin de finansmanının SGK tarafından karşılanmasını öngörüyor.

pekala bir kadın bedeninin kullanılması olağan geliyordu.

Ayrıca bu sözcükleri ile AKP'ye oy veren kadınları açıkça hedef alarak, kadın düşmanlığını bir kez daha ortaya koyuyordu. Niyet sorgulamalı mıyız? Kesinlikle, çünkü bu demeçleri günlerce düşünüp verdikleri için kullandığı tabiri gözlerinin içi parlaya parlaya söylemiş olduğu için "kast" aramız meşru ve gereklidir.

Göğün yarısı

Doğru ve güçlü cümleler kurmak..

Her kelimenin-kavramın bir anlamı, bir karşılığı vardır. Ve her kelimenin aynı zamanda bir ruhu, anlamından öte yansıttıkları, söyleyeni tanımladıkları bir aynası vardır. Ve bazı kelimeler-kavramlar vardır ki, en çok kadınlar tarafından kullanılır. Onların dilinde her bir cümlenin değişmez parçası haline gelir, (tam da bize yakışır şekilde) sessizce yerleşir her cümlenin bir kenarına (en çok da ya başına ya da sonuna) ve biz dahil kimse fark etmez onları. Fark edilmez ama öyle güçlüdürler ki, kurduğumuz tüm cümlelerin karakterini değiştirir, verdiği mesaj ayakta duramayacak kadar mecalsiz kalır alıcıya ulaşana kadar..

Bu kelimeler-kavramlar cümlenin karakterini değiştirecek kadar güçlü ve fakat esasta bizim güçsüzlüğümüzün, kendine güvensizliğimizin ürünüdürler. Bakın bir kadının dilinden dökülen şu örnekler size hiç yabancı gelecek mi?

"**Bence, şahsen ben, benim düşünceme göre, fikrimce...**" Aynı anlamlara gelse de bazen aynı cümle içinde hepsinin birden söylenmesini dahi yadırgamayız, bir kadın söylüyorsa. Başkasının görüşünü dile getirirken, başına bir ifade eklemek normalken, "kendi" fikrimizi-düşüncemizi söylerken bu kadar vurgu yapmaya neden gerek duyduğumuzu düşündünüz mü?

"**Sanırım, zannederim ki, sanki, belki de...**" Bir türlü bir kesinliği ifade edemeyiz söylemlerimizde. Neden bir türlü kesinliğe ulaşamayız, neden netleşemeyiz?

"**Emin değilim, AMA... Yanılıyor olabilirim AMA... Yine de siz bilirsiniz**" Bir türlü emin olamayız. Bir fikrimiz vardır ama doğruluğunu bir türlü teyit edemeyiz. Neden illa teyit etmemiz gerekir peki?

"**Eksiğim varsa tamamla, yanlışım varsa düzelt ama bence...**" Bir türlü tamamlayamayız, tam doğru bir cümle kuramayız biz zaten. Niye benim cümlemi başkası tamamlıyor, düzeltiyor hep?

Liste uzayıp gider, önemli olan tanışıklık durumumuz bu birkaç örnekle... Normal şartlar altında kendi halindeki bu kelime gruplarının bizim için özel anlamları var tabii. Biz kullanınca masumiyetini, cinsiyetsizliğini yitirir çünkü onlar. Hepsi için ayrı ayrı şeyler söylenebilir, ancak son tahlilde tümünün işaret ettiği ortak nokta fikirlerimizden emin olamama, başkalarının onayını alma, hata yapmaya odaklı olma ya da hataya karşı baştan önlem alma hali... Yani kısacası **kendine güvensizlik...**

Bizler bu kalıpları kullanarak aslında geniş bir parantez açıyoruz cümlemizin sonuna. Örneğin cümlenin başında/sonunda "bence" vb. bir ifade kullanmak ne kadar gereksiz bir enerji israfıdır, değil mi? Ama açtığımız parantezde, "yanlış olabilir, sonuçta benim düşüncem, kesin değil tabii, sadece ben böyle düşünüyorum" vs. vs.

"Emin değilim/yanılıyor olabilirim ama... Eksikim/yanlışım varsa tamamla/düzeltil, ben böyle düşünüyorum ama yine de siz bilirsiniz" de gayet masum ve mütevazı söylemlerdir ancak biz kullanınca parantezde başka şeyler yazar: Baştan yanılma payını yüksek tutarak, eksik yapmayı garanti altına alarak başarısızlığı bertaraf etme çabasıdır parantez içindekiler. Herkes emin olmayabilir ama biz hemen hemen hiç emin olmayız, biz "elbette, kuşkusuz" vb. kelimeleri en az kullananlar, çünkü herkes bizden daha iyisini, daha doğrusunu bilir, bizim düşüncemiz çok da önemli değildir. Bu şekilde fikrimizin, sözümüzün sahibi olmadığımız için sorumluluğunu da almaktan kaçırırız. Başarısızlık o kadar **doğaldır** ki bizim için, hep en baştan bunu ifade ederek başlarız sözümüzü.

Kendini güvensizliği aşmak, uzun bir yolu yürümeyi gerektirir. Ancak bu sadece tartışarak, kendime güvenmeliyim telkinleriyle olacak iş değil. Çok yönlü çabanın bir parçası da neden bu "masum, mütevazı, belkili, sankili" cümleleri kendimize yasaklamak olmasın! Hata yaparsak ne olur? (Düzeltiliriz) Eksik söylersek değerimiz mi düşer? (Bir dahaki sefer tamamlarız) Başarısızlık neden bu kadar korkutucu olsun ki? (Yenile yenile, yenmeyi öğreniriz.)

Bir yerden başlamalıyız, "ama yine de siz bilirsiniz!"

TC'nin 12. Cumhurbaşkanı seçildi: PADİŞAHIM ÇOK YAŞA(!)

Osmanlı padişahlarının tahta çıkış törenine **cülus** adı verilir. Cumhurbaşkanı (CB) seçimleri süreci "havuz medyası"na adeta yeni padişahın tahta çıkma törenine dönüştürüldü. Seçim öncesi yayımlanan anketlerle, estirilen havayla R. T. Erdoğan adeta "1. Tayyip"e dönüştürüldü ve daha seçimler gerçekleşmeden padişahlığı ilan edildi. Seçim sonucunda ise "1. Tayyip" in padişahlığı ilan edildi. Şimdi 1. Tayyip'in mecliste cülus törenine hazırlanıyoruz!

"1. Tayyip" mitingde konuşuyor ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun Alevi, Selahattin Demirtaş'ın Zaza olmasından, kendisinde Türk olduğundan bahsediyor. En sonunda ise daha önce ifade ettiği "affedersiniz Rumluğumuz mu kaldı" vecizesine yeni inciler ekliyor. En son katıldığı bir televizyon programında ise "...çıkırtı bir tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle Ermeni..." diyebilirdi. (5-07-14, NTV) Böylesine ırkçı bir fitrata sahip olan Erdoğan her fırsatta atalarıyla övünüyor. Selçuklu'dan Osmanlı'dan dem vuruyor. Bu arada belirtmek gerekir: 1. Tayyip'in o çokça övüldüğü Osmanlı padişahlarının çok az kısmının annesinin, "Türk kökenli" (daha doğrusu Müslüman) olduğunu bilmezden geliyor. Bu ırkçı kafaya göre ceddinin çoğunun soyunun Müslüman olmadığını ifade etmek gerekir. Ama kafa ırkçı ve aynı zamanda ataerkil olunca, soyu erkek üzerinden sürdüren bir zihniyet dünyası ortaya çıkıyor ve çevresine bu gözle bakınca saçmalıyor. Buyrun yeni padişaha, pardon TC'nin 12. CB'nina!

1. Tayyip'in soy, ırk konusundaki saçmalığı yeni değil aslında. Bundan 10 yıl önce 11 Ağustos 2004'te gerçekleştirdiği Gürcistan ziyaretinde, kendisinin Gürcü kökenli olduğunu söylediği basında yer aldı. 1. Tayyip'in on yılda Gürcülükten Türklüğe doğru bir değişim göstermesi onun kökeninin değiştiği anlamına gelmiyor elbet. Bir insan kendisini nasıl hissediyorsa, nasıl tanımlıyorsa öyle tanımlamak gerekir. Ama kanımızca 1. Tayyip'in bu "ırksal değişimi"nde belirleyici olan husus onun temsilcisi olduğu Türk hakim sınıflarıyla özdeşleşmesi; çıkarlarının özdeşleşmesidir. Sınıfsal bir örtüşme durumu söz konusudur. Hazretleri, Türk devletin başına ancak bir Türk'ün geçebileceğini düşünüyor.

"Tek"leye "tek"leye bilinçaltında yer eden bir olguyla karşı karşıyayız. Türkiye Türklerindir, devlet de Türklerin! Başına da Türk geçecektir affedersiniz! Bu böyle biline!

Dünün ötelenen, Kemalist faşizm tarafından devlet olanaklarından yararlanması büyük oranda engellenen, kendisini İslamcı olarak tanımlayanların, N. Erbakan geleneği içinden gömlek değiştirerek iktidara uzanmaları; tıpkı Kemalistler gibi emperyalizmle uşaklık temelinde TC devlet aygıtını ele geçirmeleri, beraberinde bu "değişimin" Kemalist laik Türkçü söylemin yanında, İslamcı söylemi ve elbetteki kamusal alanda İslamcı simgelerin görünürlüğü getirdi. Artık açılışlar inşallahlarla, maşallahlarla yapılıyor, iki lafın birinde CeHaPe'ye çakılıyordu. "İslamcı"ların devletleşmesi, "mazlumun mağrurlaşma"sıydı sözkonusu olan. Bunun böyle olması kaçınılmazdı. Çünkü tarihsel olarak Türkiye'de kendisini İslamcı olarak tanımlayanların büyük bir kısmı, düzen içi bir özellik göstermekte ve devlet aygıtıyla şu veya bu şekilde bağlantısı bulunmaktaydı. Kendisini İslamcı, muhafazakar olarak tanımlayanlar sola, devrimcilere ve ilericilere karşı vurucu bir güç olarak kullanılmışlardı. Türkiye'de düzen dışı eğilim gösteren İslamcılar, daha rüşeym halindeyken ezilmişlerdir.

Bizzat 1. Tayyip'in kendisi gençlik yıllarında, Kasımpaşa'da top koştururken, sokaklarında ise halka, ilericilere saldıran "Akıncı Gençlik" saflarında yer almıştır. Kısacası tam bir Türk-İslam Sentezi zihniyeti ile karşı karşıyayız. Bakmayın siz 1. Tayyip'in "biz her türlü milliyetçiliği ayaklarımız altına aldık" söylemine. Bundan kasıt, Selçuklular döneminden itibaren "Türk'ü İslamın Kılıcı" olan gören zihniyetin devam etmesi ve fakat diğer milliyetçilikleri ezme ve yok saymadır. Ezen ulus temsilcisi olarak ezen ulus milliyetçiliğiyle ezilen ulus milliyetçiliğini bir ve aynı görme yaklaşımı, özünde ezen ulus milliyetçiliğini üstü örtülü savunma anlamına gelir.

Hiç ezen ulus milliyetçiliğiyle ezilen ulus milliyetçiliği bir olur mu? Açık ki birinci tür milliyetçilik ırkçı ve şovenist karakter, ikinci tür milliyetçilik ise mağdur ve demokratik bir karakter taşır. Nitekim bu durum bilinç altında yer alması "suretiyle" 1. Tayyip, promtera ya da

yazılı bir metne bağlı kalmadığı zaman; bilinç altındaki ırkçı Türkçü-İslamcı (Sünni-Hanefi) zihniyetin dışa vurması "suretiyle", bu ırk ve mezhep dışındaki bütün ulus, milliyet ve mezhepler "affedersiniz" düzeyinde bir küfür gibi algılamakta ve dile gelmektedir.

Mustafa Kemal'den "1. Tayyip"e: Kemalist faşizmden "İslamcı" faşizme!

Türk hakim sınıflarının devleti olan TC devleti, kuruluşundan itibaren faşist bir fitrata sahiptir. Bu somut durum başta bu "devletin kurucusu" M. Kemal üzere, günümüze kadar, Türk hakim sınıflarının temsilcileri olarak piyasaya çıkan bütün temsilcilerin konuşma ve pratiklerinde fazlasıyla görülür. Örneğin M. Kemal, "yıktığı" Osmanlı düzeni padişahlarının birçoğundan daha fazla sürede "taht"ta kalırken, "ulus devlet yaratmak" adına, Türk ve İslam dışındaki ulus, milliyet ve mezheplere yönelik uygulamalar; Rum, Ermeni, Kürtlere yönelik katliamlar ve sonuçları fazlasıyla bilinmektedir.

Bu kervana son olarak 12 yıldır iktidarda olan 1. Tayyip'de katılmıştır. CB seçimleri vasıtasıyla "İstik(b)al Savaşı" başlatan ve böylelikle bir beş yıl daha "taht"ta kalmayı hedefleyen (ikinci kez seçimle birlikte 10 yıl ve 2023, ömrü yetse 2071!!!), 1. Tayyip; 3 Ağustos Maltepe/İstanbul mitingini, baştan sona ırkçı bir şiir olan İstiklal Marşı'yla başlatıp, Fatih'ayla bitirmiştir. 1. Tayyip'in "bayrak sevgisi"ne girmiyoruz bile.

1. Tayyip'in İstiklal Marşı "sevgisi" onun temsil ettiği zihniyeti ele vermektedir. Bu ırkçı marşın, 12 Eylül AFC hapishanelerde devrimci ve yurtsever tutuklulara işkence altında söylenmeye çalışıldığı bilinmektedir. Kendi marşına saygısı olan bir aklın, ulusal değer atfettiği bir simgeyi, işkence aracı olarak kullanabilmesindeki "derin anlamı", faşist kafaların anlamasını beklenmemekle birlikte; bu türden etkinliklerin, TC devletinin Kemalist faşizmden "İslamcı" faşizme dönüşüm sürecinde daha da arttığına tanık olmaktadır. TC düzeninin restorasyonuna paralel bir şekilde, tıpkı önderi "Gazi" Kemal gibi, 1. Tayyip de Samsun'a çıkmakta, Erzurum yollarına düşmekte ve İstiklal Savaşı'ndan bahsetmekte, sürekli "vatan, bayrak, millet, devlet" adına "tek"lemektedir.

İş böyle bir aşamaya geldi ki 1. Tayyip, miting meydanlarında ırkçı İstiklal Marşı'nı toplanan halk kitlelerine hep bir ağızdan söyletmektedir. Kabul etmek gerekir ki bu durum Türk hakim sınıflarının devleti açısından büyük bir başarıdır. İşte tam da bu başarısı nedeniyle 1. Tayyip hakim sınıflar nezdinde "usta"dır. Kitleleri etkilemeye devam ettiği oranda da vazgeçilemezdir. 1. Tayyip'i emperyalistler ve hakim sınıflar nezdinde kabul edilebilir kılan, onunla iş tutmalarına devam etmelerine neden olan halk kitlelerinin desteği-

ni almasıdır. 1. Tayyip'in bir anlık tökezlemesi onun sonunun başlangıcı olacaktır. 17-25 Aralık operasyonları ona takılan çelmedir. 1. Tayyip bunu çok iyi bildiği için, "kefeni cebinde" meydan meydan dolaşmakta, "ah ah benim kardeşlerim", "ey ey" diyerek; halk desteğini arkasında tutmak için büyük bir hırsıyla çalışmakta ve bir an bile durmamaktadır. Fiili ölüm de dahil olmak üzere siyaseten ölüm 1. Tayyip'in ensesindedir.

Bu nedenle yeni padişah, İstanbul mitinginde "öldüğümde beni İstanbul'a gömün" diye vasiyet buyurmaktadır. Nitekim Çamlıca'da hızla inşa edilen cami bir yandan 1. Tayyip'in "yeni Türkiye"nin ideolojik anıtlarından biri olmasının yanında, 1. Tayyip'in gömüleceği türbe olarak yapıldığı da bir sır değildir. TC devleti Kemalist faşizmden İslamcı faşizme dönüşürken, Anıtkabir'in yerine Çamlıca Cami inşa edilmektedir.

Bu somut göstergeler, Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonucunda 1. Tayyip'in "yeni Türkiye"sinin nasıl olacağına dair güçlü işaretleri içinde barındırmaktadır.

Ama hatırlatmak gerekir. Bu topraklar "padişahım çok yaşa" deyip arkasından "sinkaflı saydırma"lara fazlasıyla tanıklıktır. Hadi Osmanlı padişahları bir yana, halkımız en hafifinden, M. Kemal'i, "Mısto Kor" (Kör Musto) ya da Beton Kemal olarak "hayırla yad etmek"tedir. 1. Tayyip de halkın bu "teveccühüne" mazhar olacaktır. Ancak 1. Tayyip'in seçimleri kazanması ve düzenin "İslamcı" temelde restorasyonu, özellikle ileri kitlelerde düzensiz eğilimleri güçlenmeyi sürdürecektir. Yıllardır ilerencilik adına, aydınlanmacı bir çizgide, Kemalizm'i ilerici olarak propaganda edenler, şimdilerde faşizm demeseler de bir "otoriterleşme"den bahsetmektedirler. Bu da bir şeydir.

Burada bizim açımızdan önemli ve belirleyici olan, bir yandan halkın en azından ileri çıkan kesimlerinin bu düzen dışı yönelimini saflarımızda örgütlemekken, diğer yandan geniş halk kitlelerinin şu an için bir "kurtarıcı" olarak gördükleri padişahlarını yarın yerden yere vurmaları (1. Tayyip'in o çok övüldüğü ceddinin Yedikule Zindanı'nda Genç Osman'a reva gördükleri uygulamaları kendisine de yapacaklarına şüphe yoktur. Bunun için 1. Tayyip'in **sadece tökezlemesi** yeter de artar bile. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Kendileri onlarca şehzade boğduran, padişahları tahttan halolunan ve başbakan asan bir milletin ahvadırlar.) ve yeni bir kurtarıcıya "padişahım çok yaşa" dememeleri için devrimci mücadeleyi yükseltmek, bunun için kitleler arasında çalışmaktır.

Son söz olarak, başta bu faşist olmak üzere, her türden gericiliğe karşı, her biçim ve içerikte (evet silahların eleştirisi de dahil) mücadele etmek boynumuzun borcudur. Faşizmin anladığı ve anlayacağı dil budur.

IŞİD'e bakınca görünenin ötesi...

Öncesinde **Irak İslam Devleti** olan ve Suriye'de **Irak Şam İslam Devleti** olarak adını değiştiren bir katil timinin Ortadoğu'da gerçekleştirdiği katliamlara herkes tanıklık ediyor. IŞİD lideri **Ebubekir El Bağdadi**'nin hilafet çağrısı yapması ile İslami inanç düzeyi yüksek olan Ortadoğu, yine bir kargaşa içine girdi.

Halifelik çağrıları Ortadoğu'da ilk değildir. Öncesinde Taliban lideri **Hakimullah Me-sud** da böylesi bir çağrı yaparak halifeliğini ilan etmişti. Şimdilerde ise bir tarafta Fas Kralı **VI. Muhammed**, diğer bir tarafta Arabistan Kralı **Abdullah bin Abdülaziz El-Suud**, bir başka

tarafta ise El Kaide'nin lideri **Eymen el Zevahiri**... Tüm bunların üstüne bir de El Bağdadi eklenince ortak hilafet yığınınna döndü.

ABD emperyalizminin Irak savaşından almış olduğu darbe ile bugün Ortadoğu'ya yaklaşımında bir dizi değişiklikler olmuştur. Emperyalizmin doğrudan olmayan bir işgal yöntemi ile bölgesel güçlerini devreye sokarak, illegal örgütlenmeler yaratarak saldırılarını devam ettirmektedir. Bu illegal örgütlenmelerden birisi de ekonomik, askeri ve politik anlamda desteklenerek büyütülen **IŞİD**'dir.

Mezhepçilik üzerinden semitilen ve emperyalizmin bölgesel çıkarları misyonu ile pratik hattına yön verilen IŞİD bugün Ortadoğu'da enerji kaynaklarına dönük ciddi bir hâkimiyet alanına sahip olmuştur. IŞİD'in isminde geçen "Şam"ın Suriye'nin başkenti olduğu yönündeki algı yanlış olmakla birlikte bu ismin hem tarihsel hem de günümüz açısından oldukça stratejik bir anlamı bulunmaktadır.

Tarihte **Bilad-al Şam** olarak tanımlanan alan Suriye, Filistin, Ürdün Filistin'in tamamı olmak üzere Türkiye'de ise Antakya, Adana, Tarsus, Maraş ve Antep'i kapsamaktadır. Bilad al-Şam olarak ifade edilen bu alan Ortadoğu'daki enerji hatları üzerinde güç sağlayabilecek stratejik bir alana sahiptir. IŞİD'in bu alana sahip olma hevesi salt bir hilafet ile sınırlı bir mesele değildir. IŞİD bu alana sahip olmak için ciddi anlamda bölgesel güçleri de etkisiz hale getirecek hamleler yapmaktadır. Musul bunun bir örneğidir.

Süreçte önemli görevler üstlenen Suud İstihbarat Şefi Bender Bin Sultan Ortadoğu'daki emperyalizmin eliyle yönetilen çetelerin kuruluşunda önemli bir misyona sahiptir. 2005'ten beri Suudi Milli Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri ve 2012-2014 arasında (El Kaide tipi çetelerin Irak ve Suriye'de Sünni silahlı muhalefeti ele geçirdiği iki kritik yıldır bunlar.) Genel İstihbarat Şefliği yapmış olan **Prens**

Bender'in bu süreçle doğrudan bir bağlantısı ve parmağı bulunmaktadır.

Öncesinde Taliban'ın, sonrasında El Kaide'nin ve şimdilerde de IŞİD'in kuruluşunda önemli görevler üstlenmiştir. Arabistan Kraliyet Birleşik Hizmetler Enstitüsü'nde konuşma yapan Dearlove, -ki kendisi 1999'dan 2004'e kadar MI6 başkanıydı- "Bendersiz bir Ortadoğu düşünülemez" (18.10.2013) diyerek Ortadoğu'daki mevcut süreçlerin organizatörlerinden birinin Bin Sultan olduğunu açık bir şekilde itiraf etti. Öte yandan Bin Sultan'ın İngiliz Gizli İstihbarat (MI6) Şefi Sir Richard Dearlove ile yaptığı görüşmede "*Ortadoğu'da kelimenin tam anlamıyla Allah Şiilere yardım etsin*" denecek vakit artık çok uzak sayılmaz *Richard. Bir milyardan fazla Sünni artık resmen bıkip usandı onlardan. Hesaplaşma günü geldi*" demesi Ortadoğu'daki Şia katliamlarının kimler eliyle desteklendiğini ortaya koymaktadır.

Emperyalizmin bölgesel planları doğrultusunda değiştirilen istihbarat yöntemleri özellikle bu dönemde Türkiye, Katar, Ürdün ve Suudi Arabistan ülkelerinde uygulandı. Bu süre zarfında Bin Sultan büyük elçilikten tekrar İstihbarat Şefliğine getirildi. Türkiye'de ise MİT yasası genişletildi, MİT'e sınırsız yetki getirildi. Mart 2014'te toplanan ve gizli olmasına rağmen çeşitli detayları kamuoyuna sızan bilgilerde de bu sürecin ayrıntılarından bahsedilmektedir. ABD'nin 2030 Küresel Eğilimler raporunda yer alan ve asimetric örgütlenmelerin oluşturulması sürecine dair yapılan bir dizi açıklama bu toplantıda işlendi.

Toplantıya dair en kapsamlı haber Washington Post gazetesinde David Ignatius imzasıyla yayımlandı. Amerikalı gazeteci Ignatius, 19 Şubat'ta "Spymasters gather to discuss Syria" (İstihbarat şefleri Suriye müzakeresi için toplandı) başlığıyla yayımlanan makalesinde, gizli toplantıda "*Suudi Arabistan, Türkiye, Katar, Ürdün istihbarat servisi şeflerinin de hazır bulunduğunu*" yazdı. Ignatius'a göre,

toplantıda Suriye'de çetelerin daha fazla desteklenmesi kararı alındığını belirtildi.

Ortadoğu'ya dönecek olursak bugün Sünnilerin çoğunlukta olduğu vilayetlerdeki aşiret ve cemaat liderleri doğrudan Suudi ve Körfezli sermayedarlara bağlıdır. Bu açıdan onların rızası olmadan IŞİD'le işbirliği yapma ihtimalleri düşük. Birçok Körfez ülkesinden gelen ciddi derecede ekonomik aktarım azalmış olsa da IŞİD ele geçirdiği bölgelerdeki enerji kaynakları üzerinden ciddi bir sermayeye erişmiştir.

Şu anda Suriye-Türkiye, Suriye-Irak, Irak-Ürdün arasındaki sınır kapılarının bazılarını kontrol etmektedir.

Suriye'de **Rakka** ve **Deyr ez Zor**'daki petrol bölgelerinin önemli bir kısmı IŞİD'in kontrolü altındadır. Irak'ta Musul'u ele geçirmesi ve sonrasında Bağdat'a doğru ilerleyişi sırasında "savaş ganimetleri" ele geçirmiştir. Suriye ve Irak'ta su kaynakları ve barajların bir kısmını kontrol etmektedir.

Fırat Nehrinin Suriye kısmında elektrik üretimi yapan iki hidroelektrik santral IŞİD'in elindedir. Irak'ta Fırat nehri üzerindeki barajların önemli bir kısmını da IŞİD kontrol etmektedir. Örneğin Suriye'nin Rakka kentinden çıkarılan günlük 60 bin varil petrol IŞİD'in eline geçtikten sonra 450 bin varile çıkmıştır. Aynı şekilde IŞİD'in Musul'u ele geçirmesi ile birlikte Türkiye'nin kesilen petrol hatlarının açılması ve mevcut petrol depolama tesislerinin bir anda doluvermesi tesa-düffü bir şey değildir. Askeri olarak da gelişim gösteren IŞİD, Nusra Cephesi ve İslami Cephe'ye mensup grupların bazı bölge liderleri ve savaşçılarının silahlı katılımı ile güç kazanmaktadır.

IŞİD birçok İslamcı/Selefi grup açısından çekim merkezine de dönüşmüştür. Alman Die Welt gazetesi, Arapların dışında IŞİD'e en çok Türklerin katıldığını ve Türklerin örgütün yüzde 10'unu oluşturduğunu açıklayan bir

IŞİD birçok İslamcı/Selefi grup açısından çekim merkezine de dönüşmüştür. Alman Die Welt gazetesi, Arapların dışında IŞİD'e en çok Türklerin katıldığını ve Türklerin örgütün yüzde 10'unu oluşturduğunu belirtiyor.

haber yayınlamıştı.

IŞİD'in hiyerarşik yapısı

IŞİD'in mevcut yapısına baktığımızda da mevcut kişilerin geçmişte üstlendikleri görevler örgütün nasıl bir yapıya sahip olduğunu gösteriyor. Asıl adı İbrahim el-Bedri olan Ebu Bekir el-Bağdadi, halife sıfatıyla IŞİD'in lideri olup Saddam hükümeti döneminde İslami bilimler alanında doktora yapmış bir profesördür. IŞİD'in ikinci ismi, Ebu Muslim el-Turkmani. Asıl adı Fadıl Hayali olan Turkmani de Saddam döneminde Irak istihbarat servisinde subay olarak görev yapan bir isim.

IŞİD kabinesi şu isimlerden oluşuyor:

1- Adnan İsmail Necm: Ebu Abdurrahman el-Bilavi olarak tanınıyordu. Saddam döneminde Irak ordusu komutanlarından olan Bilavi, hilafetin de askeri sorumlusuydu. Bilavi, 5 Temmuz'da Musul'da öldürüldü.

2- Abdullah Ahmed Meşhedani: Ebu Kasım olarak tanınan Meşhedani'nin, örgüte militan kazandırmaktan sorumlu olduğu bildiriliyor.

3- Muhammed Hamid el-Duleymi: Ebu Hacer el-İsafı adıyla tanınan Duleymi, örgütün diğer birimleriyle irtibatlarından, eğitim ve koordinasyonundan sorumlu.

4- Muvaffak Mustafa el-Kermuş: Ebu Salah olarak tanınan Kermuş, mali işlerden sorumlu.

5- Abdolvahid Hudayr Ahmed: Ebu Luay olarak tanınan Ahmed, genel güvenlikten sorumlu.

6- Beşşar İsmail el-Hamdani: Ebu Ahmed olarak tanınan Hamdani, hapishanelerde bulunanlardan sorumlu.

7- Şevket Hazım el-Ferhat: Ebu Abdulkadir olarak tanınan Ferhat, genel idareden sorumlu.

Savaş bürosunda şu isimler yer alıyor:

1- Hayri Abd Hamud el-Tani: Ebu Kefah olarak tanınıyor. Bombalamalardan sorumlu.

2- Avf Abdurrahman el-Afri: Ebu Suca olarak tanınıyor. Hilafet devletinde iç toplumsal işlerden sorumlu.

3- Faris Riyad el-Naimi: Ebu Şeyma olarak tanınıyor, silah depolarından sorumlu.

Mariam Ana oğlunun kanlı gömleği ile uğurlandı

Stockholm: Armenak Bakırcıyan'ın annesi **Mariam Bakırcıyan** Stockholm'de 7 Ağustos günü ailesi, sevenleri ve oğlunun yoldaşlarının da katıldığı bir törenle toprağa verildi. Törene Ermeni ve Süryani dostların yanı sıra **Partizan** da katıldı. Mariam Ana'nın cenazesi torunlarının omuzlarında **St. Georgis Syrisk Ortodoxa Kilisesi'**nden alınarak mezara götürüldü. Anmada Partizan'ın yolladığı mesaj da okundu.

Mariam Ana; güçlü kadın duruşu, zorlukları göğüsleyerek sevgisini ve emeğini çocuklarına, çevresine adanarak geçirilen 89 yıl demektir. Amed'den İstanbul'a, İsveç'e uzanan bir sürgün hayatın hikayesi aslında Mariam Ana'nın hikayesi. İşte bu Ana'mızın oğlu, yetiştirdiği yiğit Armenak Bakırcıyan zulme, haksızlığa ve sömürüye isyan ederek katıldığı TKP/ML saflarında fedakarlığı, dürüstlüğü, çalışkanlığı ve atikliğiyle öne çıkmış ve halk arasında çok sevilmiş, adeta efsaneleşmişti.

13 Mayıs 1980'de Elazığ-Karakoçan'da bir karakol komiserinin cezalandırılması eylemi sırasında katledilen Armenak yoldaşın o gün giydiği gömleği annesi Mariam Ana tarafından tam 34 yıl özenle saklandı. Oğlunun kanlı gömleği ile 34 yıl geçiren annenin, son yolculuğuna uğurlanırken mezarında yanına konmasını istediği tek şey de, oğlunun kanlı gömleği, mendili ve oğlunun mezarından getirip sakladığı bir avuç topraktı.

Meryem Ana ölmeden kısa bir süre önce Armenak yoldaş anısına yapılmakta olan belgesel çalışması için arkadaşlarımıza verdiği röportajında, "...ben önceleri karşıydım, sonra hep destekledim. Eğer bizim mücahitle- rimiz zamanında mücadele etseydi, çocuklarımızın payına ölüm ve acı düşmezdi. Sağ olun, var olun, Armenak'ımın yoldaşları onu unutmamış" demişti.

Filistin'de kalıcı ateşkes muğlakta!

İsrail'in başlattığı hava ve kara operasyonu ile birlikte yeniden alevlenen Filistin sorununda kalıcı ateşkes bir türlü sağlanamadı. Tarafların görüşmeleri ve ateşkes ihlalleri ile birlikte süreç devam ederken, 8 Ağustos itibari ile de, son olarak yürürlükte olan 72 saatlik ateşkesin süresi dolmasıyla beraber İsrail yeniden katliamın sinyallerini veriyor. İsrail tarafından son olarak gerçek-

leştirilen; 1876 Filistinlinin katledildiği ve yaklaşık 10 bin Filistinlinin yaralandığı saldırıların ardından İsrail yetkilileri, yaptıkları açıklamalarda, saldırı için ortaya sundukları bahanelerin geçerliliğini koruduğu iddiasını sürdürmektedir.

Son olarak Mısır'ın başkenti Kahire'de gerçekleşen görüşmelerde İsrail, Hamas'ın silahsızlandırılması ve Gazze'deki tüneller meselesi konusunda ısrarını korurken, BM toplantılarında ise kalıcı çözüm olarak Hamas'ın silahsızlandırılması savunusunu tekrarlamakta. Ek olarak, 72 saatlik ateşkesin ardından İsraili yetkililer, Hamas güçlerinin İsrail'in güneyine iki roket fırlatarak ateşkesi bozduğunu iddia etse de Hamas, bu iddianın doğru olmadığını açıkladı.

İsraili yetkililer mevcut şart ve koşullarda ateşkesi uzatmaya hazır olduklarını ifade ederken, Kassam Tugayları'ndan bir askeri yetkili ise Kahire'de Filistinlileri temsil eden gruba seslenerek İsrail'in, şartları kabul etmemesi halinde görüşmelere devam etmemeleri ve şartlarından asla taviz vermemelerini talep etti. Gazze'ye uygulanan kuşatmanın kaldırılması ve limanının kullanıma açılması konusunda bir anlaşmaya varılmaması halinde ateşkesi uzatmayacaklarını söyleyen yetkili, ateşkesin uzatılmasının ve Gazze halkının beklentilerinin karşılanmasına bağlı olduğunu vurguladı.

Birleşmiş Milletler (BM) ise konu ile ilgili olarak Siyonist İsrail'den yana tavrını koruyor. Yaşanan dram karşısında Hamas'ın silahsızlandırılmasının çözüm için temel şart olduğu yönünde İsrail patentli politikalara prim veren emperyalist efendiler ise, İsrail'in 72 saatlik ateşkes süreci ile birlikte bölgeden askeri gücünü çekerken, ablukayı sürdürmesi konusunda sessiz.

Muğlaklık devam ediyor
Kalıcı ateşkes tartışmalarında ise, Kahire'de müzakereler devam ederken, İsrail'in yaklaşımları kalıcı bir ateşkesin inşasının sallantılı olduğunu gösteriyor. Kahire'de süren görüşmelerle ilgili olarak Filistin heyetinin taleplerinin bazıları şu şekilde:

- Ablukanın kaldırılması ve geçiş noktalarının mal ve insan geçişine açılması.
- Balıkçılık avlanma sahasında avlanma serbestisi ve bunun 12 mil'e çıkartılması.
- İsrail ile Gazze şeridi arasındaki tampon bölgenin iptali.
- Gazze'de havaalanı ve deniz limanını inşa edilmesi.
- Gazze şeridinin yeniden yapılandırılması. Uluslararası bir komisyon gözetiminde acil yardım. Filistin Milli Cephe Hükümeti denetiminde yardımların ulaştırılması.
- Esirlerin bırakılması ile ilgili 4. serbestinin gerçekleştirilmesi. (İsrail'in evvelce Filistin Otonomi Yönetimine söz verdiği üzere)
- Gilad Şalit esir iadesinden sonra yeniden tutuklanan esirlerin serbest bırakılması. Ki bu kişiler 3 gencin bulunması operasyonunda yeniden tutuklanmışlardı. Bunlar arasında kanun koyucu komisyonu üyeleri de vardı.
- Gazze ile Yehuda ve Şomron arasında serbest dolaşım belgelerinin verilmesi.

İsrail ise, görüşmelerde talepleri kabul etmediği gibi, süreci sürünce-medede bırakan bir tutum izliyorlar. Önümüzdeki sürece dair açıklamalarda bulunan Hamas'ın siyasi kanadının yetkilisi İzat El-Risk de "İsrail tarafından taleplerimizin hiçbirine cevap almadık" derken İslami Cihat yetkilisi Azam El-Bataş ise "Biz bu taleplerden vazgeçmeyeceğiz. Direnişinizin şartları yerine getirilene kadar direnmeye ve ateş kesmemeye kararlıyız" diyerek, Siyonist İsrail'e karşı direnişi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

"Faşist iktidarı devirmek için bize destek olun!"

Bir tarafımızda Rojava, bir tarafta Gazze, diğer yanda Irak İslam Devleti, öte uçta ise Ukrayna. Her tarafta bir müdahale, kan, gözyaşı. Yüzünüzü nereye dönseniz, hangi soruna el atsanız altından emperyalist-kapitalist sistem çıkıyor. Kendi yarattığı kaos ve karmaşanın ya altında kalacak ya da altından tek sağ çıkan olacak.

Bugünün koşullarında ikinci bir yol yok. Kimse için ikinci yol yok. Rojava ya kazanacak ya da kaybedecek. Gazze ya bu ablukayı kıracak ve Siyonizm'i hakkettiği yere gönderecek ya da elinde son kalan abluka altındaki topraklarını da kaybederek "ablukadan kurtulacak." Irak halkı ya Irak İslam Devletini kendi hak ettikleri kendi cennetlerine gönderecek ya da onların cehennemini yaşayacak. Ukrayna halkı, ya iktidara taşınan faşizmi yolun başındayken yolsuz bırakacak ya da faşizmin çizdiği yolda yolunu kaybedecek.

Bu ve bunlar gibi daha gündemlerimizde sıra bekleyen ama sırası gelme-

yen onlarca sorun var. Ülkemiz gündeminde dünya ölçeğinde özgül ağırlığına uygun gündem olmayan Ukrayna'nın ciddiye alınmaması ise düşündürücüdür. Dünyada iki en önemli ve belirleyici gücün çatışmaya tutuştuğu, çatışmanın stratejik önemde olduğu bir ülkeden bahsediyoruz. Ukrayna, bölgesel çatışmanın olduğu lokal bir mesele olarak görülemez. Ukrayna sadece batı ve Rus emperyalizmi arasındaki bir çatışmaya sahne olmuyor. Aynı zamanda Ukrayna halkı iktidara taşınan faşizme karşı da mücadele yürütüyor.

Eski Devlet Başkanı Giannukoviç, Neo Nazi örgütlerinin aktif rol oynadığı bir darbe ile iktidardan edildi. Buna karşı başta ve esas olarak Ukrayna'nın doğusunda olmak üzere faşizme karşı mücadele-savaş verilmeye başlandı. 31 Temmuz Perşembe günü, Ukrayna Maden İşçileri Sendikası, Avrupalı emekçilere bir çağrı yayımlayarak destek talebinde bulundu. Sendika yaptığı çağrıda; "Donbas'ta yurttaşların öldüğü ger-

çek bir savaş yaşanmakta. Ölenlerin arasında, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar da bulunmakta. Sizlere savaşın Rusya ve Ukrayna arasında olduğunu iddia ederek yalan söylüyorlar. Savaş, ABD ve AB'nin desteklediği bir grup oligarkla halk arasındadır. Bugün iktidarda olanlar insanları faşist düşüncelerle zehirlemeyi başardılar. Biz, Donbas sakinleri faşizmin ve nazizmin her türlüüne karşı savaşıyoruz. Silah elde kendimiz ve sevdiklerimiz için savaşıyoruz."

Çağrı açık ve net. Ukrayna'da halk faşizmin Hitlervari iktidar olmasına karşı savaş veriyor. Bu çağrı sadece Avrupalı işçi ve emekçilere değil. Ulaşabileceği her yerdedir. Ukrayna'daki faşist-Nazi iktidarının yıkılması Rusya'nın değil, Ukrayna halkının faşizme karşı zaferi olacaktır.

Kaynak: <http://solidarityantifacistukraine.wordpress.com>

Not: YKP (M-L) merkezi yayın organı, Proletarya Bayrağı gazetesinin 02.08.14 tarihli sayısından çevrilmiştir.

KÖYE DÖNÜŞ

bostan, çalışmayan değirmen, meralarda otlayan hayvanlar, ceviz ağaçları, uzun görkemli kavaklar, asırlık çınarlar yüzlerinde zorbalığın ve zulmün izlerini taşıyan insanlar, bu insanların dillerinden dökülen Kırmancı ağıtlar, tüm bunlar silinmişti gördüğü bu resimde. Tıpkı 38 gibi bu benzerlik kadının bütün benliğini sarıyor, hüznün gözyaşı olup akıyordu göz pınarlarından. Oysa 38'de Dersim halkını tarihten silmek isteyenler emellerine ulaşamamış, Dersimliler sürgünden binbir güçlkle geri dönmüş, yaralarını sararak yeni bir yaşam kurmak için uğraşmışlardı. Kadın düşünüyordu, "atalarımızın yaptıklarını tekrar yapabilir miyiz?"

Gördüğü manzarayı incelemeye koyulan kadın, birkaç kişi ve bir gazeteci köylüsüyle gezintiye başlamıştı. Köyü ikiye bölen beyaz köpüklü elmas gibi nehir belki de köyünün en sevdiği manzaraların başat figürlerindendi. Önüne geldiğinde geçit vermez suyu aşmak için kurulan ahşap köprü'nün olduğu yere yaklaştı. Fakat o berrak, billur gibi sudan eser yok. Gözleri doldu kadının hıçkırıklar eşliğinde iri gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Gözyaşları önüne bend çekilen, yatağından koparılan nehrin yatağını doldurmak, o ihtişamlı akışı sürdürmek için akıyordu adeta.

Kadın cılız akan suyun yanına yaklaşmış, gözyaşları içinde bir avuç su alıp yudumlarken yakaladı o anı deklanşör. Suyu geçerek yürümeye devam ediyorlar ve önüne çıkan her pınardan, gözeden su içiyor kadın. İçerken akıtıyor gözyaşlarını ve yakalıyor deklanşör her anı. Öyle ki bir ayın gibi devam ediyor; kendini tekrar eden bir ayın. Yürüyorlar ve yürüyüş devam ederken birkaç evin yıkıntılarının önünde durup gözyaşları içinde dolaşmaya başlıyor ve deklanşör devam ediyor kaldığı yerden. İz aramaya başlıyor kadın. Bu evde yıkıntılar arasında aranan herhangi bir eşya değil. Bu komşu evinde yaşanmış çocukluk oyunlarını, haylazlıklarını ve evin ihtiyar kadınından yenilen o mutluluk veren azarlamaları. Bizim dilde azarlama ne kadar güzelleşiyor diye geçiriyor içinden. Dahası o akşam sohbetlerini, gaz lambası ışığı ile oynanan oyunları, yapılan taklitleri, atılan kahkahaları, dökülen gözyaşlarını arıyor ve ararken iri gözlerden süzölen yaşlar. Deklanşör ayine, kaldığı yerden devam ediyor. Anılar huzur taşıyor yüreğine ve oturup içine çekiyor yaşanları nefes gibi kadın.

Doğduğu eve geldiğinde çocukluğu, gençliği gelip yakalıyor hemen kadını. Ekine gittiği bostan, meyve ağaçları, su taşınan çeşme akmaya başlıyor. Köpeklerin, ineklerin, tavukların, koyunların, atların sesi çınlıyor kulaklarında kadının. Gözyaşları kaldığı yerden devam ederken ve deklanşör görevini yerine getirirken en çok ağaçlara gidiyor aklı. O güzelim meyve ağaçları, kavaklar, ceviz ağaçları insanlarla birlikte terk etmişler sanki. Artık onların yerine kurumuş odun parçaları duruyordu. Aca-

ba insanlardan ayrıldıkları için miydi ağaçların yaşamdan kopması? Kadın, gözyaşları içinde bunları düşünüyordu.

Evlendiği evin yıkıntıları içinde kayınpederinin şen kahkahalarını duyuyor, kaynanasıyla didişmelerini işitiyordu. Kadın gözyaşları içinde; sanki gözyaşları yıllarca saklanmış ve bu anı beklemişlerdi açığa çıkmak için; deklanşör ise bırakmadan ölümsüzleştirilmeye çabalıyor dünyanın en güzel karelerini yakalıyordu adeta. Yıkıntılar içinde dolaşılıyor ve eski girişin önünde oturup çocuklarını düşünüyor. Dokuz çocuk, dokuz doğum, dokuz sancı, dokuz can ve yitirilen dört çocuk yüreğinde sönmeyen ateşti. Ve bu ateş ancak geride kalan çocuklarında sönmüleniyor kadının yüreğinde. Dokuzunun doğduğu yeri tespit edip, çektiği sancuları ve bu sancılardan sonra doğan mutlu gülüşler can vermişti onlara ve yetmemişti hepsine veren sevgisi. Oysa dünyanın tüm çocuklarına yetecek kadar çoktu sevgisi.

Yolculuk devam ediyor, ziyaretin önünde duruyor; eğilip gözyaşları içinde öpüp alınına koyuyor. Altında su çıkan taşı ve sudan bir yudum alıp dileklerini geçiriyor aklından. Bu yeni kare de katılıyor deklanşördeki yerine. 38'de söylenmiş, babasının sürekli söylediği "nereye giderseniz gidin itikatinizi ve dininizi unutmayın" öğüdünü hatırlıyor ve itikatini Kırmancı yerine getiriyordu. Ve güzel söylenmişti insanın kendi dilinden, kendi itikatinden daha fazla ne huzur taşıyabilirdi bu yaralı yüreğine diye iç geçiriyordu. Ziyarete çarpıcı bir değişiklik yoktu ve adeta direniyordu tüm yaşananlara rağmen ve insanların dertlerine deva olmanın umudu çok diydirdi onda. Bu kadını heyecanlandırmış, güç vermişti kadına. Her şeyin hatta insanların giderek tükendiği yerde dimdik duruyordu ziyaret. Kerametini düşünüyor kadın bu kadim yerin ve bu düşüncelerle devam ediyorlar yola.

Geliyor aile mezarlığının önüne. Çocuklarının küçük mezarları, ataları ve daha yeni kaybettiği babası, amcası ve teyzesinin başında sessiz bir ağıt dökülüyor bilincinden ve gözyaşları eşliğinde her birini ayrı ayrı selamlıyor, hal hatırlarını soruyor ölümlerin. Aldığı cevap ise ait oldukları yerde yatıyor olmanın mutluluğunu taşıyor. Karmaşık bir hal alıyor kadının duyguları. Sürgün edilmişler, kovulmuşlar, terk etmek zorunda kalmışlardı kendi topraklarını. Fakat hepsi de bir vesile bulmuş ve dönmüşlerdi yine. Nasıl bir şeydi ki bu hiçbir biçimde kopamıyordu bu güzel ölümleri, kendisini ve halkını. Düşünüyordu madem gelinecek son yer burası, her giden dönmek üzere gidiyorsa vazgeçmek gerekmez mi bu anlamsız gidişten artık? Yaşamı yeniden kurmak, yaraları sarmak mümkün müydü acaba? Kendilerinden öncekiler soykırımdan sonra yapmışlardı bunu ve bugün de yapılabilirdi; en azından denenebilirdi. Sorular ve cevaplar amansız bir hesaplaşmaya girişmişti kadının duygularında.

Köye geri dönme fikri kadının düşüncelerini sarıyordu. Hem yalnız olma-

dığını, diğer köylülerinde dönmek istediklerini, dahası dönen ailelerin olduğunu biliyordu. Bir ev, birkaç hayvan, bostan, tarla biraz çabalansa yeniden hayat kurulurdu. Kendinden insanlarla kendi dilindeki bu küçük dünyaya hayat verilebilirdi. Şehirlerde bilmedikleri dillerde, tanımadıkları dünyada yarım bir hayat sürmekten kurtulurlardı. Zira onlar dalından koparılmış çiçekler gibi solmaktaydılar. Belleğinde canlanan bu düşünceler huzur vermişti kadına ve yansımaları buluyordu gözlerinde. Biraz sonra daha gerçekçi başlamıştı sorgulamaya. Bu zalimler yakıp, yıkan, katleden bu haydut devlet zorluk çıkarmaz mıydı? Kadın öfkeli ve hemen cevaplanıyor "nerede ve ne zaman zorluk çıkartmamıştı ki bize bu haram yiyiciler" diyerek hiddetle yanıtladı bu soruyu.

"Peki ya iş-güç yok, nasıl yaşanır beş parasız buralarda?" diye sordu. Ve yine yanıtladı; "sanki şehirde çok mu iş vardı?". İşsizlik, yoksulluk, yoksunluk şehirde daha beter değil mi? Her şeyin satıldığı yerde zaten karşılanabiliyor muydu ki? Yanıt net "Hayır". Peki, çocuklarına hazırlamak için harcanan çaba, bunun için tüketilen ömür nasıl bırakılırdı. Oysa çocuklar giderek geleceksizleşiyor; iş, okul hakları elinden alınıyor; geriye hırsızlık, uyuşturucu ve buna benzer bir sürü kötülük onların etrafında kol geziyor. İnsanlar çırpınmaya, kurtulmaya çalıştıkça esir oluyorlardı giderek bu bedbaht hayata. Dahası giderek dillerine, kültürlerine, geleneklerine yabancılaşıyor, benliklerini yitiriyorlardı. Hayatını hep dostları, komşuları, akrabaları ile birlikte kardeşçe yaşıyordu hayat. Alışmıştı bunlara kadın ve giderek mahrum kalmaya başladığını görüyordu bu birlikteliklerden. Bu sorgulama devam ediyor böyle ve kadın bir soruya anında yanıt vererek dönme fikrini olgunlaştırıyor kendinde.

(Dersim'den bir Partizan)

KAVGA DA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ordu Mesudiye Şehitleri

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam nahiyesinde Ortaalan Köyü mezrasında konaklayan gerilla birliğinin ihbar sonucu TC güçleriyle girdikleri çatışmada **Nurgül Bölükbaşı** ve **Muzaffer Kahraman** ölümsüzleşti.

Nurgül Bölükbaşı: 15 Ekim

1970'te Ordu Fatsa'da doğdu. Cumhuriyet Üniversitesi'nde okurken sosyalist düşünceyle tanıştı. Ardından Sivas Devlet Hastanesi'nde bir dönem çalıştı. Kalıcı romatizmal hastalığına rağmen, 93 Nisan'ında dağlarda mücadeleye başladı.

Muzaffer Kahraman: 1973 Ordu

Gürgentepe'de doğdu. Halkla ilişkileri, kitle bağları oldukça güçlüydü. İnsanlara kendini sevdirebilen, çalışkan, yaratıcı bir insandı. İdeali savaşçı olmaktı. Gecikmeli olarak 93 Temmuz'un başında katıldı. Mesudiye'de ve Gürgentepe'de iki kez düşman tarafından kuşatılmasına rağmen, uyanıklığı sayesinde her iki kuşatmadan da sıyrılmayı becerdi.

Yıllar sonra terk etmek zorunda kaldığı köyüne dönen kadın uzun zamandır köyüne duyduğu özlemi gidermek, geride bıraktığı anıları ve bu anıların yarattığı çağrışımları tazelemek için düşmüştü yola. Yol uzun ve yorucuydu. Kadın ise çoktan varmak istediği yere varmış ve sanki geçmişiyse olan yolculuğuna başlamıştı. Kadın doğup büyüdüğü ve evlendiği evi, doğurduğu dokuz çocuğunu, çok sevdiği atalarını, akraba ve komşularıyla paylaşımlarını düşünüyor. Memleketinin ve köyünün geride bıraktığı gibi kalmadığını, olan biteni biliyordu. Ama yine de bu gerçeğe inanamak istemiyor, buluşamıyordu gerçekle. Olana değil olması gerekene göre düşünüyordu.

Yol bitmiş, köye gelen kabile gelmişti artık. Yanındaki yolun bittiğini haber vermesiyle kadın yolun bittiğini farketmiş, girdiği yolculuktan çıkmıştı. Ailesi ve diğer köylülerle birlikte köyü ziyaret için gelmişlerdi. Muhtemelen taşıdığı bu duyguları "yanındakiler de düşünüyor" diye düşündü kadın. Ona göre bu, gözlerindeki hüznün ve umuttan anlaşılıyordu. Kabile köye geldiğinde tahribatın anlatılardan daha yoğun olduğunu görmüştü. Kin, nefret, öfke, hüznün, acıma, çaresizlik, yalnızlık hissi kadının düşüncelerini kemiriyor, gözyaşı olup akıyordu. O güzel, iri kahverengi gözlerden akan yaştan tüm bu duyguları anlamak hiç zor değildi. O iri gözlerden süzölen yaşlar, sadece gördüğü yıkık-virane köyüne ait değildi. Kendi tarihine, kültürüne, aşklarına, kavgalarına kısacası geçmişten bugüne bütün hayatına aitti. Kadın sahipsiz kalan köyün aslında halkının ve kendisinin yalnızlığı olduğunu düşünüyor ve bu yalnızlığın boğucu yoğunluğunu güçlü hissediyordu.

Bu yıkım, bu talan yeni değildi. Binlerce yıllık tarihi olan bu coğrafyanın tarihi bu acılarla, katliamlarla yeni tanışmamıştı. Coğrafyanın asiliğinin, insanında vücut bulduğunu ve bunun da büyük acılara ve kıyımlara dönüştüğünü dinlemişti. Daha canlı tanıklığıyla 38 Soykırımı ile ilgili anlatılanları hatırladı. Dedesini şehit vermişti, onu hatırladı. Şimdi gördükleri ne kadar da çok benziyordu 38'e. O zaman halkı kırıp sürgün ederek buraları insansızlaştırmaya çalışmışlardı. Şimdi, 94. Yakıp yıkılmışlar, onlarca cana kıymışlardı.

Ama bu yalnızlık, bu yıkım, bu kan izleri, bu virane köy, ekilmemiş tarla-

Musalla Festivali birlik ve coşkuyla kutlandı

Mersin/Tarsus: Tarsus'ta Arap Alevilerinin yoğun olarak yaşadığı ve devrimci, demokrat kimliğiyle bilinen Musalla'da yaşayan halk, mahallede yaşanan yozlaşmaya, asimilasyona ve sistemin yaşattığı tüm zorluklara "dur" demek amacıyla çeşitli etkinlikler gerçekleştiriyordu. Bu etkinliklerden biri de 4 yıl önce mahallede panellerin, tiyatroların, çocuk korolarının ve müzik dinletilerinin yapılmasıyla başlayan, iki gün süren ve birbirine yabancılaşan halkı tekrar biraraya getirmek, birlik olmak amacıyla düzenlenen **Musalla Halk Festivali** oldu. Geçen yıl Gezi İsyanı'nın yoğunluğundan dolayı ertelenen festival, bu yıl halk tarafından coşkuyla kutlandı.

Musalla Halk Komitesi'nin öncülüğünde 3 ve 4 Ağustos tarihlerinde düzenlenen festivalde, ilk olarak 3 Ağustos günü Av. **Ozan Varal**, Dr. **Metin Uzabacı** ve Pdr. Uz. Dr. **Hüseyin Partî**'nin konuşmacı olarak katıldığı "**Uyuşturucunun kişiye ve halka zararları**" konulu bir panel gerçekleştirildi. Panelistler sistemin özellikle Musalla gibi emekçi mahallelerde insanları yozlaştırmak için uyuşturucuyu nasıl bir araç olarak kullandıklarını ve bu maddelerin zararlı etkilerini anlattılar.

Gezi İsyanı şehitlerinden **Ali İsmail Korkmaz**'ın ailesinin de katıldığı festival, panelden sonra mahalleyi anlatan slayt gösterileriyle devam etti. Konuşmaların ardından geçilen müzik dinletisinde ilk olarak **Yaşam Ateşi**, ardından **Mecami Sevra** ve **Grup Şimal** sahne aldı. Halkı coşturan şarkıların, türkülerin söylendiği ve halayların çekildiği festivalde ilk gün böyle geçti.

Festivalin 2. günü de büyük coşkuyla başladı. Gazeteci **Ömer Ödemiş**, Araştırmacı Yazar **Hamide Rencüs Yiğit** ve Av. **İsmail Kaplan**'ın konuşmacı olarak katıldığı panelde "**Ortadoğu ve Suriye'deki savaş**" konuşuldu. Festival programında slayt gösterileri ve konuşmaların ardından bir tiyatro gösterisi ve sonrasında Musalla Müzik Topluluğu'nun dinletisi gerçekleştirildi. Son olarak sanatçı **Erdal Güney** sahne aldı.

Gırmana Köy Festivali gerçekleştirildi

Erzincan Gırmana (Ağılözü) Köyü Festivali "**Barajlara hayır**" şiarıyla gerçekleşti. Ağılözü Köyü'nde yapılmak istenen baraj projesini istemeyen köylüler, Ağılözü Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği ve köy muhtarı,

Festivallerle "kitlelerden kitlelere..."

14'üncüsü düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali panel, konser ve eylemlerle sona ererken festivali nasıl geçirdiğimizi ele almak istiyorum.

Faaliyetçiler açısından kolektif yaşamı örgütleme, inisiyatifleşme, yoldaşlık ve kitle ilişkilerini sağlamlaştırma gibi çeşitli noktalarda ayrı bir öneme sahip olan festivalin bu yılında da çeşitli deneyimler edinildi, bu deneyimlerin ışığında alanı ve kendini örgütleme bilinciyle alanlara geri döndü. Alanlarımıza dönmemizle çalışmalarımıza festivalde edindiğimiz deneyimler ve moral-motivasyonla yaklaşmamız önemli. Buradan hareketle dört günlük festival sürecini değerlendirecek olursak;

İlk olarak festivalle birlikte günün planlanması amacıyla yapılan toplantıların önemi bir kez daha açığa çıktı; her anın planlı ele alınmasının kaos ortamından uzaklaşmayı sağlayıp alanların örgütlenmesinin önünü açtığını bir kez daha gördük. Günün planlanması kuşkusuz anın ihtiyaçlarına çabuk cevap olabilmeyi de getirmektedir. İlk gün toplantı alamamamızın verdiği eksiklik gün içerisinde yaptığımız işlerdeki plansızlıkla kendini gösterdi; ardından duruma müdahale ederek ikinci gün yaptığımız toplantı ile birinci günün özeleştirisini verdik ve günü planlayarak daha verimli çalışmaya başladık. İlçelerdeki festival programlarına gideceklerden, yemeği hazırlayacaklara kadar birçok işi planlayarak gün içerisinde karmaşıklıkların yaşanmasının önüne geçmiş olduk. Bu bir bakımdan hesap sorma mekanizmasını işlevsel hale getirmemizi de sağladı. Her işin bir sorumlusu olduğundan ve yapılmayan veya yapılan her işin muhataplığının doğmasından kaynaklı eleştiriyi özeleştiri silahını doğru bir şekilde kullanmanın önünü açtı.

Ayrıca bu planlama çerçevesinde kolektif yaşamın da bir ayağını örmüş olduk. Kişiler üzerinden yürüyecek bir çalışmayı engellerken, beraberinde inisiyatifleşmenin de yolunu açtı. Faaliyetteki herhangi bir aksaklık veya sorun üzerine çözüm yollarını düşünürken beraber kafa yorduk. Elbette festival süreci içerisinde pek çok eksiklik vardı ama bu eksiklikler üzerine beraber düşünme ve çözüm yolları arama, kişilerin kendini faaliyetin dışında hissetmesinin yolunu kapayarak, özne olmaya teşvik etti. Var olan gerçekliği kabul etmektense "daha iyisini nasıl yapabilirim?"i birçok yoldaşımız düşündü, düşündürdü.

Farklı alandan pek çok yoldaşımızla bir araya gelmenin coşkusu ayrı bir yerdeyken, festival kapsamındaki faaliyette ortaklaşmak birbirimizi tanıtmaya ve yoldaşlığımızı pekiştirmemize vesile oldu; "Alancılık" gibi bir sorundan da uzaklaşmamızı, faaliyetin sadece alanlarımızdan ibaret olmadığını gösterdi.

Festival sonrası aldığımız değerlendirme toplantısında bir kez daha gördük ki kitlelerden öğreneceğimiz daha çok şeyimiz var. Anladık ki bu tür faaliyetler başka alanlarda olan yoldaşların diğer alanlara da kafa yormalarına yardımcı olup devrimin salt buldukları yerden olmayacağını öğreten bir noktada durmaktadır. Gözlerden kaçmayan bir durum daha var ki; festivalden günler önce başlayan köy çalışmalarına katılan yoldaşların, köylerdeki çelişkiyi bizzat yaşamaları, pratikte sorunları daha iyi anlamalarına yol açmıştır.

Kitlelere gitmede sürekliliğin önemi!

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine ilişkin boykot tavrımıza dair kitleyle yaptığımız sohbetler, gazete dağıtımları ve stantlarımızla kitleyle olan ilişkilerimizi kuvvetlendirmeyi ve daha önceki festivallerde gitmediğimiz bölgelere yoğunlaşmayı esas aldık.

Dersim özgülünde yıllardır süren faaliyetten ötürü halkın bizi tanıdığını biliyoruz; ancak sürekli ve ısrarlı bir biçimde kitleye gitmemizin, politikalarımızı tartışmamızın-tartıştırmamızın gerekliliği açıktır. Ayrıca kitleyle ilişkilenmemizle beraber halkın sorunlarına daha hakim olmamız gibi bir sonuç da elde ettik. Bölgedeki HES ve maden ocaklarına, karakollara, Kürt-Alevi kimliğine ilişkin saldırılara dair yaptığımız sohbetlerle bölgenin sorunlarına dair kafa yorduk, çözüm yolları aradık.

Kısaca değerlendirmeye çalıştığımız Munzur Kültür ve Doğa Festivali bize bir kez daha göstermiştir ki festival gibi etkinlikler, kitlelerle buluşma, alanın sorunlarına hakim olma ve faaliyetçiler açısından deneyim olma anlamında önemli. Festivalleri bir eğlence aracı olarak asimile etmeye çalışan sisteme karşı festivallerin niteliğinin ne olması gerektiğini yürüttüğümüz çalışmalarla gösterdik/göstermeye devam edeceğiz. Festivaller bölgenin sorunlarına karşı ortak bir dilin oluşturulduğu, bu kapsamda tepkinin eylemlerle bütünselleştirildiği, devletin saldırılarına karşı bir duruş olmalıdır. Doğallığında halkın diline, toprağına, suyuna, havasına, kimliğine ve kültürüne sahip çıkarken potansiyelin en iyi açığa vurabileceği zaman dilimi festivallerdir.

Kitlelerle buluşma, politikalarımızı götürme, alanın sorunlarını anlama açısından ayrı bir yere sahip olan festivalleri, bu nitelikleri bakımından dikkate aldığımızda ayrı değerlendirmeliyiz. Onun içindir ki elimizden geldiğince pek çok festivalin örgütlenme ve katılım aşamasında yer almalı ve her zaman şiarımız "**kitlelerden kitlelere**" olmalıdır. Bu sene Dersim'deki festival dışında Antakya'daki Evvel-i Temmuz Festivali de bize bunu göstermiştir. Kitlelerle yoğun bir biçimde ilişkilendiğimiz festival süreci de politikalarımızı Antakya'ya taşıma, bölgenin sorunlarına vakıf olma anlamında önemli bir süreçtir.

Mao yoldaşın "Kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olun" sözünden hareketle kitlelerden öğrenebilmek için somut ortam festival gibi etkinliklerde açığa çıkmaktadır. Buradan doğru pek çok ilde, ilçede, köyde düzenlenen festivallere gücümüz doğrultusunda katılım göstermemiz gerektiğinin önemi ortadadır.

(Bir ÖG okuru)

köylerine baraj istemediklerini ve bu bölgede işletilen taş ocaklarının kapatılmasını istediklerini belirterek tüm halkı duyarlılığa ve köyüne, kültürüne, doğasına sahip çıkmaya çağırdı.

Bizim de Partizan olarak standımızı açarak katıldığımız festivalde ilk olarak Gezi İsyanı'nda, Rojava'da,

Filistin'de yaşamını yitirenler ve şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Yerel bir müzik grubunun sahne aldığı festival daha sonra Gırmana gençlerinin düzenlediği köy seyirlik oyunlarıyla devam etti. Ardından **Pınar Aydınlar**'ın sahne aldığı festival halaylarla sona erdi.

(Erzincan Partizan okurları)

SONRAKİ GÜNÜN GETİRDİĞİ TEHLİKELER*

Ukrayna'daki gelişmeler bütün dünyada haklı endişelere neden olmakta. Doğu Ukrayna halkının, bir bütün Ukrayna halkının, bölge halklarının ve de tüm dünya halklarını ilgilendiren endişeler ve de bütün dünyayı saracak bir ateş tehlikesi artmakta.

Kısa bir süre önce, Ukrayna başbakanı Giatçenuk Rusya'nın üçüncü bir dünya savaşı çıkarma arzusunda olduğunu dillendirdi. Kendi hareketleri ile böylesi tehlikeleri sürekli besleyen Giatçenuk'un neden böyle bir açıklama yaptığı ayrı bir sorundur. Bu düşünce ile ilgili ikinci ve daha önemlisi ise bunun ne ölçüde sabit olduğudur. Böyle bir tehdit var mı ve de kimlerden kaynaklanmakta? Bu sorunun bütünlüklü cevabını, somut durumun analizi, Ukrayna'daki ve "Ukrayna Sorunuyla" bağlantılı gelişmelerin değerlendirmesi verecektir. Buna girmeden önce, sorunun genel ve tarihsel boyutunu görmek daha aydınlatıcı olacaktır.

Kim, neden savaşı kışkırtıyor?

Kim savaşı kışkırtıyor, kim savaş istiyor? Savaşın temel neden ve kaynakları nelerdir? En azından komünistler için bunun cevabı vardır. Emperyalistlerden bahsediyorsak eğer, neden ve kimlerin içinde olduğu cevabını çok aramaya gerek kalmamakta. Nedenler, emperyalist-kapitalist sistemin kendi doğasında bulunmaktadır: Sermayenin açgözlü kâr hırsı! Emperyalist güçlerin durdurulamayan egemenlik ve yayılma arzusu!

İnsanlık, emperyalistlerin arzuladıkları, neden oldukları ya da doğrudan kendilerinin gerçekleştirdiği iki dünya savaşı ve yüzlerce bölgesel savaşın acı deneyimlerine sahiptir. Bu genel belirlemenin dışında, kimin daha saldırgan ve kimin savaşı kışkırttığı belirlenmesi de belli ölçüde önemlidir. Kendi imkanları dahilinde bu yöndeki gelişmeleri besleyen, koşulları hazırlayan diğer emperyalistlere af kağıdı vermek gibi bir niyetimiz yok tabii. Her emperyalist gücün doğası gereği kendi kârına faydalanmak için savaşı arzuladığı ve bunun zemininin olduğu bizim açımızdan kuşku götürmez bir gerçektir. Bunu erteleyen tek olgu, zaferle gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceği öngörüsüdür. Durdurulamayan yayılma arzusu bazen yanlış öngörülere neden olmakta veya başka emperyalist güçlerin baskısıyla o kadar da istemedikleri savaşlara katılmaktadırlar.

ABD'nin saldırganlığı ve yatırımları

Kimin daha saldırgan emperyalist olduğuyla ilgili, ABD 1945'lerden itibaren diğer emperyalist güçler tarafından geçilemeyen birinciliğe sahip. Bu diğer emperyalist güçlerin kendi ölçüleri dahilinde saldırganlıklarını ortaya koymadıkları

anlamına gelmez. İngiltere, Fransa ve dahası Hollanda, Belçika'dan Portekiz'e kadar olan güçler sömürgelerini korumak için halkları kana boğdular. Yakın zamanda İngiltere'nin Fokland, Fransa'nın Afrika'ya ve son olarak Libya'ya İngiliz-Fransız müdahaleleri tanık olduklarımızdır.

"Diğer taraf" da benzer hamlelerde bulundu. Brejnev yönetimindeki Sosyal Emperyalist Sovyetler Birliği'nin başarısız olan 1968 yılındaki Çekoslovakya müdahalesi ve özellikle ABD'nin Vietnam yenilgisinden faydalanmaya çalıştığı 1975 yılından sonraki Afrika ve Afganistan müdahaleleri bulunmaktadır. Bu ve daha burada aktarmadığımız diğer örnekler, ABD'nin geliştirdiği saldırganlık düzeyiyle yarışır düzeydedir.

ABD'nin bu süreç boyunca geliştirdiği saldırganlık, kendi tarafından dünyanın egemeni olma stratejisinin parçasıdır. Savaştan hemen sonra, zaıf düşmüş "ortaklarına" kendi egemenliklerini dayatarak, onların sömürgelerini kendi kontrolüne -yıpranarak da olsa- aldı. Dünyanın her tarafına üslerini kurdular ve bütün denizlerde hareket eden ve kontrol eden donanmalarını yerleştirdiler. ABD için en önemli hedef ve engel elbette, karşısında "engelleyici"- "bağımsızlaştırıcı" stratejisini geliştiren Sovyetler Birliği olmuştur. Bu süreç boyunca sayısız siyasi, ekonomik ve askeri müdahaleleri, ABD halkların en güçlü düşmanı olarak ortaya çıktı.

Hiroşima'dan "korku dengesine"

Son ifade ettiğimiz üzerinde biraz durmamız gerekiyor, ki makalemizde bizi en çok ilgilendiren konu bu. ABD, Hiroşima ve Nagazaki'yi yerle bir eden, masumları yok eden atom bombasını, canlı hedeflere karşı kullanan tek güç. ABD, askeri olarak açık bir zorunluluk olmadan, sadece güç gösterisinde bulunmak için atom bombasını Sovyetler Birliği olmak üzere dünya halklarını korkutma hedefiyle kullandı.

Ama devamı da vardı. Atom bombasına sahip olunmasıyla beraber bu alandaki tekel olma halinin devamı için Amerikan yönetici katmanında, Sovyetler Birliğine karşı kullanılmasını savunan çizgi güçlendi. Bunun olmaması, ABD'nin ve Sovyetler Birliği ile itti-

fak oldukları savaştan (2. Paylaşım Savaşı ÇN.) hemen sonra "u dönüşü" yapmasının o kadar da kolay bir mesele olmamasından kaynaklanmaktadır. O dönem ABD'nin hesapladığı (belki de daha fazla) elinde Sovyetler Birliğine diz çöktürecek ne bomba cephaneliğinin ne de uçaklarının olmamasıdır.

Bunlara rağmen, sonrasında da -örneğin 1948 Berlin krizinde- Amerika'nın nükleer gücünün gösterilmesini ileri süren çizgi ve öneriler eksik olmadı.

1948-49 döneminde, Çin Devrimci Kızıl Ordusunun ilerleyişinin önlenmesi için nükleer silahın kullanılmasının zorunlu olduğu ifade ediliyordu. Kore Savaşı sırasında (1951-53) dönemin ABD Başkanı Truman verdiği bir rapor-tajda nükleer silahın kullanımının da hesaplar dahilinde olduğunu söylüyordu. Elbette, kimi "farklı" gelişmeler de vardı. 1948'den itibaren Sovyetler Birliği de atom bombasına sahip olmuş ve 1953'te nükleer tesis inşasına başlamıştı. Böylece sözde "korku dengesi" dönemine geçmiş olundu. Tüm dünyanın yıkımına neden olacak silahlara sahip olma durumunun savaş isteyen anlayışları ve çizgileri engelleyeceğini önceden olsa birisi söyler miydi? Emperyalistlerin bu yöndeki arzularını, çizgilerini ve doğasını betimleyen olguların hesaba katılması dışında. Ancak, bunlara rağmen ABD'nin nükleer silahların da kullanılması fikriyle olan "flörtleri" hiç durmadı. Bundan birkaç yıl önce dönemin ABD Başkanı Nixon'un, Vietnam'a karşı nükleer silah kullanılması ile ilgili öneride bulunduğu ortaya çıktı.

Daha yakın zamana gelecek olursak, "zenginleştirilmiş" uranyumla donatılmış füzeleri Irak ve Yugoslavya savaşlarında kullanarak binlerce insanı katleden, doğayı ve dahası kendi askerlerini dahi zehirleyen gene ABD'nin kendisidir. Önce Sovyetler Birliği devamında ise Rusya'nın ilk nükleer silah kullanan olmayacağı yönündeki bağlayıcı karar almasına karşı, ABD'nin böyle bir karar almaması boşuna değildir. ABD yöneticilerinin savaşı "mümkün" ve "başarılı" kılacak "savaş dogmalarını" ileri sürmeleri durmamıştır.

"Savaş Dogmaları"

Bu meseleye ilişkin zaten 1984 yılından itibaren YKP (M-L) kararları aşağı-

da aktardığımız gibidir:

"Sistemin çıkışı, endişeli görünen savaş içinde arama akımı ne kadar etkili? Emperyalistlere göre nükleerin yıkıcılığına rağmen savaş dogması ifade edilmeli, savaş olasılığını ve gerçekleşebilirliğini sağlayacak bir yol bulunmalı.

Zaman içinde ifade ettiklerimiz:

**Şimşek saldırı dogması. Düşmanın nükleer silahlarını kendi topraklarında yok edecek topyekün düzeyde düşmana yapılacak bir saldırı, düşmanı tahrip edecek ve karşı saldırı için verilecek yanıt için de zaman kazandıracaktır. Farklı öngörüler pek çok kez kanıtlamıştır ki, ne kadar şimşek hızında olursa olsun saldırı, düşman karşı koyacak imkanı bulacaktır.*

**'Savunma' ile birleşen 'ani' saldırı birbirini tamamlayıcı olacaktır. Ancak değerlendirmeler gene farklı olguları ortaya koymaktadır.*

**Daha sonrasında ise 'sınırlı nükleer savaş dogması' dile getirildi. Bu dogmaya göre savaş 'sınırlı' bir alanda gerçekleşecekti. (Örneğin Avrupa'da). Böyle bir saldırı Sovyetler Birliği'nde (ve Avrupa'da) ABD koşullarını kabul etmeyi zorlayacak tahribata ve yıkımlara sebep olacaktı. Bu dogma terk edilmeden Rusların ifadeleri oldukça açık ve nettir; "böyle bir savaş 'sınırlı' kalmaz." Yani bir biçimde eski ölçülere geri geliyoruz.*

**Bu koşullarda ağırlık uzay programlarına ve programlarla bağlantılı 'savunma' sistemlerine verilmektedir."*

Burada iki noktaya değinmemiz gerekiyor;

a) "Savunma" ölçüsü tarihte şimdiye kadar en riyakarca olanıdır. Karşılıklı çatışmayı "erteleyen" bir şey varsa o da karşının "yanıt" verme olanağıdır. An itibarıyla büyük bir güç "savunmasını" güvence altına almışsa -şu an için olanaklı değil tabii- hemen saldırıya geçecektir.

b) İkinci olarak "korku dengesi" dogmasının dünya barışının sürdürülmesini ne kadar "kesinlikte" devam ettirebilir olduğudur. Füzeler üzerine kurulu denge teknik, askeri ve stratejik bir konudur. Her zaman önemli olan -bugün çok daha fazla önem arz etmekte- asla "karar verenin" bu olmadığıdır. Savaş esnasında siyasal bir meseledir ve bu zeminde karar verilecektir.

Zamanın ABD başkanının "Yalta Anlaşması"yla ilgili açıklamasıyla da sorunun siyasal yanına önem atfedilmektedir. Bu açıklamayla vurgulanan, Yalta Anlaşması'yla "Avrupa'nın politik niteliği" yok sayılmaktaydı. Bununla Avrupa'nın toprak dokunulmazlığı yok sayılmakta, yönelim doğrultusunda öngörülemez sonuçlara neden olacak kimi eylem ve gelişmelerin olması ihtimal dışı tutulamaz denilmektedir.

(Devam edecek)

Gerilladan yol kesme eylemi açıklaması

H. Merkezi: 30 Temmuz günü Dersim Geyiksuyu'nda yol kesen Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Dersim Bölge Komutanlığı'nın elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklaması şöyle:

"30 Temmuz Çarşamba günü saat 12.00-13.00 arası Dersim-Geyiksuyu yolu üzerinde bulunan Istıran mevkiinde gerillalarımız tarafından yol kesme eylemi gerçekleştirilmiştir. Geyiksuyu'nda siyanürlü altın ayırtırmaya karşı direnişi geliştirmek için düzenlenen festivale giden araçların durdurulduğu eylemde araçlardaki kitle yolun yanında "Yağma ve talana karşı Halk Savaşını büyüt!"

Gerilla kalekola beton taşıyan bir kişiyi kaçırdı

H. Merkezi: Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Dersim Bölge Komutanlığı tarafından Temmuz 2014 tarihli yapılan açıklamaya göre gerillalar, kalekol yapımlarına beton taşıyan Pertek Beton şirketinin ortaklarından **Mehmet Ördök'i** kaçırdılar.

Elimize eposta yoluyla ulaşan Dersim Bölge Komutanlığı imzalı açıklamada "17 Temmuz saat 22.00'de TKP/ML'ye bağlı TIKKO gerilla güçlerimiz tarafından Xozat/Amutka ve Pulur (Ovacık)/Bilgeç karakollarına Oba İnşaat aracılığıyla hazır beton temin eden Pertek Beton şirketine yönelik bir eylem gerçekleştirilmiştir" denildi. Açıklamada eylemin ayrıntıları şu şekilde verildi:

"Xozat-Pertek yolu üzerinde bulunan şirkete ait şantiyeye giren gerillalarımız şantiyeye zaman ayarlı bomba bırakarak işyeri ortaklarından **Mehmet Ördök'i** kaçırmışlardır. Mehmet Ördök'e karakollara yönelik temin ettikleri beton işine son verilmesi ve bu eylemin uyarı amacıyla yapıldığını, eğer bu işi yapmaya devam ederlerse tavrımızın daha farklı olacağını belirten gerillalar, Mehmet Ördök'i bir gün sonra serbest bırakmışlardır. Aldığımız bilgilere göre şantiyeye konan bomba düşman tarafından fark edilerek imha edilmiştir."

Daha önce de özellikle kalekol/karakol ve HES yapımlarına karşı etkili eylemler düzenleyen Dersim Bölge Komutanlığı açıklamasını bir uyarı ile sonlandırdı: "Türkiye Kürdistanı'nın dört bir yanını kalekol/karakollarla işgal eden TC devletine dolaylı ya da direkt hizmet eden herkesi bu işlerden vazgeçmeye çağırıyoruz."

"Güvercin tedirginliği" TC sürdürükçe bitmeyecek!

rini dile getirdiler.

Beyaz Bere... Hrant Dink cinayetinin simgesi olan Samast'ın beresi. Hrant üzerinden vuruyorlardı Fatih Akın'ı. "Senin de sonun Hrant gibi olur" diyorlardı. Üstelik korkusuzca ve açık açık! Dünyaca ünlü bir yönetmeni sanatından ve fikirlerinden ötürü açık açık ölümle tehdit edebiliyorlardı. Gözlerimizin içine sokarcasına hem de. Şaşırarak bir durum değil. Bunu rahatça yazmalarına fırsat veren, elbette devlet zihniyetinin ta kendisidir. Çünkü bu devletin yönetiminde; Ogün Samast yakalandığı zaman onun sırtına vurup kahraman diyen, Türk bayrağını Ogün Samast'ın eline tutuşturup "Vatan Toprağı Kutsaldır, Kaderine Terk Edilemez" yazısı ile poz veren polisler vardı.

Ogün Samast'ın ismini vermesiyle yakalanan Yasin Hayal, adliyeye götürülürken "Orhan Pamuk akıllı olsun" diyebilecek kadar kendine güveniyordu. Hem de polislerin elindeyken. (Orhan Pamuk bu ülkede 1 milyon Ermeni ve 30 bin Kürt öldürüldü diyerek hem çok tepki çekti hem de meşhur olan 301. maddeden kendisine dava açıldı.)

Erhan Tuncel polis muhbiriydi, BBP ile ilişkileri vardı. Hrant'ın öldürüleceğini bir sene öncesinden Trabzon polisine söylemiş; Trabzon polisi de İstanbul'a, İstanbul polisi de Ankara polisine bildirmişti. Hrant'ın azraili belliydi. Öldürülecekti... Sonuç? Hrant, öldürüldü!

Hrant, Sabiha Gökçen hakkındaki yazısından sonra İstanbul Valiliği'nce çağırılmış ve kendisine "hayatının teh-

likede olduğu" ima edilerek "kendisine çeki düzen vermesi" konusunda gözdağı verilmişti. Vali ve İçişleri Bakanı bundan haberdardı. Hrant, "Ölüm tehditleri alıyorum" demesine rağmen, sivil polisler Dink ailesine, "tedirginlik hissederseniz bizi arayın" demişlerdi. Korumadan kasettikleri buydu. Sonuç? Ölüm bağıra bağıra gelmişti.

Başbakanından beyaz bereli-sine, organize cinayet!

Şimdi daha ayan sanırız; devletinden bakanına, polisinden-jandarmasına kadar hepsinin içinde nasıl Ermeni nefreti, şovenizm olduğu.

Hrant'ı, sadece Ogün Samast öldürmedi. Devletin kini, öfkesi, nefreti, medyası, politikası ve zihniyeti öldürdü. Alperen Ocakları ya da Türkçü-Turancılar, onların nefretinin, ırkçılığının, kininin uygulamadaki versiyonu sadece. Hrant'ı birçoğumuz öldürüldükten sonra daha iyi tanıdık. Kendi ırkını yüce gören, kendinden olmayanlara hiçbir tahammülü olmayan bu kafatasçı örgütlenmeler gizli saklı iş yapmıyorlar artık. Ulu orta twitterden ayar vermeye çalışıyorlar. "Asarız, keseriz, biçeriz" diyorlar. Çünkü arkalarında, Hrant'ın katillerini koruyan devlet var. Ve devletin bu zihniyeti var oldukça, bu tarz faşistler daha çok insanı tehdit edecektir.

Fatih Akın'ı da korumazlar. Üstüne bir de bu filmi çektiği için devlet Fatih Akın ile uğraşırsa buna da şaşırırmayalım. Zaten bu devletin en tepesindeki değil miydi "Bana çok daha çirkin şeyler söylediler. Afedersiniz 'Ermeni' dediler" diyen!

"Affedersiniz" Ermeniler AGOS önünde

İstanbul: Başbakan R. T. Erdoğan'ın nefret dolu sözleri üzerine Türkiyeli Ermenilerin örgütlü gücü **Nor Zartonk**, Agos Gazetesi önünde konuyla ilgili bir açıklama gerçekleştirdi.

Kitle adına açıklama yapan **Sayat Tekir**; bu sözleri ilk defa duymadıklarını, daha önce de meydanlarda Alevileri yuhalattığını, 2011'de de Erdoğan'ın ağzından benzer nefret cümlelerinin döküldüğünü söyledi.

Tekir; Ermenilerin Türkiye halklarından biri olarak seçim öncesi milliyetçi duyguları kabartmak adına hedef gösterilmeyi reddettiklerini söyleyerek "Tüm bu nefret ortamına karşı biz saklanarak, aslını inkar ederek değil; dayanışarak varlığımızı sürdürüceğiz. Erdoğan'ın bu nefret söylemi TCK 216. maddesine göre suçtur ve buradan suç duyurusunda bulunuyoruz, yetkilileri göreve davet ediyoruz" dedi.

Beyaz bereli faşistler hiç gecikmedi

Fatih Akın'ın yaptığı söyleşi üzerinden daha 1 hafta bile geçmedi. Maalesef, Akın'ın umduğu gibi olmadı. "Türkçü-Turancılar" twitterden yaptıkları açıklamada, Fatih Akın'a gözdağı vererek, açıkça ölümle tehdit etti. Akın için, "PKK ile yakınlığıyla bilinen Kürt Yönetmen" diyen, faşist Türkçü-Turancılar, filmin Türkiye'de tek bir sinemada bile yayınlanması halinde "beyaz bere" ve "Azerbaycan planörlerle" bekleyecek-

Gülensu'da bombalı pankart eylemi

H. Merkezi: Çeşitli haber ajanslarında yer alan bir habere göre TKP/ML TIKKO militanları seçimin gerçekleşeceği 10 Ağustos günü sabah saatlerinde İstanbul Gülensu Mahalle-

si'nde bulunan Gülensu İÖO yakınındaki boş dükkanın kepenklerine "Bozuk düzene dur de, boykot et" yazılı bombalı pankart astı. 06.30 sularında fark edilen pankart

nedeniyle bölgeye özel hareket timi ve bomba imha ekipleri gelmiştir. Okul çevresinde de geniş güvenlik önlemleri alındıktan sonra saat 07.30 sularında bomba patlatılmıştır. Bu eylem nedeniyle oy kullanma işlemi 1-2 saat aksamıştır.

İstanbul'da boykot çalışması

* **Gülsuyu:** Gülsuyu ve Gülenso Mahallesi Partizan okurları olarak 4 Ağustos günü mahalleimizin merkezi noktalarına "**Cumhurbaşkanlığı Seçimlerini Boykot Et! Partizan**" yazılı ozalitlelerimizle halkı seçimleri boykot etmeye çağırdık. Öncelikli olarak Gülenso Mahallesi Son Durak'tan başlayarak merkezi noktalara; Okul Durağı, Heykel Bölgesi, Çarşamba Pazarı Sokağı ve minibüs yolu güzergahını ozalitlelerimizle donattık. Özellikle Gülsuyu ve Gülenso halkının cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oy kullanacağı Gülenso İlköğretim ve Kaşgarlı Mahmut Ortaokulu çevresinde daha yoğun çalışma yürüttük.

Toplu olarak çıktığımız ozalit çalışmasında halkımız ile boykot üzerine tartışmalar yürüttük. Özellikle "*Selahattin Demirtaş'ı neden desteklemiyorsunuz?*" sorularına karşı biz de neden boykot ettiğimizi anlattık. Aynı zamanda Gülsuyu Mahallesi'nin yakıcı sorunlarından biri olan çeteleşme, yıkım ve uyuşturucu karşıtı Partizan imzalı afişlerimizi de mahalleimizin çeşitli noktalarına yapıştırdık.

* 6 Ağustos günü Gülenso Mahallesi Çarşamba Pazarı'nda boykot standı açarak boykot bildirisini dağıttık, halkı cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmeye çağırdık. Halkımıza boykotla ilgili bildirimimizi dağıtırken sesli ajitasyonla egemenlerin "ileri demokrasi" adı altında halka her zaman yaptığı gibi sömürü ve katliamlardan başka bir şey vermediğini anlattık. Ayrıca Partizan imzalı duvar yazılamaları da yoğun bir şekilde yapıldı.

* **Kartal:** Kartal Erzincan Mahallesi, Tuzla Aydın, Pendik Esenyali Mahalleleri ile Gebze'nin Erişler, Emek, Güzeltepe Mahallelerinde ozalit çalışmaları yapan Partizan okurları halkı Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmeye çağırdı. Çalışmalar sırasında, insanlar "*Neden Demirtaş'ın desteklenmediğini*" sordular. Seçimlerin çare olmadığını vurguladığı tartışmalarda halkın Gezi İsyanı'nda olduğu gibi politikaya doğrudan dahil olması gerektiği belirtildi. Aydın'da ise insanlar neden boykot edildiğini merak ettiklerini ve Partizan'ı tanımak istediklerini ifade ettiler.

* Kartal'da bir okur toplantısı gerçekleştirerek seçim sürecini ve boykot yönelimini tartıştık. Tartışmalarda, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sisteme güven tazeleme olduğu, bir makam olarak Cumhurbaşkanlığının demokratikleşme yaratılacak bir pozisyona sahip olmadığı vurgulanarak genel çalışmalarından deneyimler aktarıldı.

* Kartal Çarşısı'nda bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Genel çalışmalarda, insanların Tayyip Erdoğan'ın ve Ekmelettin İhsanoğlu'nun gerçek yüzlerini görmüş olmakla beraber, Selahattin Demirtaş'ı olumlu buldukları ancak sistemle ilgili tartışıldığında ise, boykotu da makul bir seçenek gördükleri dikkat çekti.

* Karlıktepe ve 1 Mayıs Mahallesi'nde Partizan okurları, afişlerle halkı Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmeye çağırdı.

Zindan, cezaevi, hapisane ve tecrit suç ve ceza mantığının tarihsel süreç içerisinde egemen sınıfların ihtiyacı doğrultusunda biçimlenen tutsakların iradesini teslim alma araçlarıdır. Tutsağın siyasi olup olmaması yapılacak saldırının niteliği ve niceliği açısından önem arz eder.

2000'li yılların başında Türkiye F Tipi tecrit hapisaneleriyle tanıştı. Bu tanışma onlarca devrimcinin katledilmesiyle gerçekleşti. F Tipleri mekansal tecritten önce düşünüş tarzı ya da "suç" un cezalandırma biçimi ve de tutsağın iradesinin teslim alınma şekli açısından daha bir önem taşımaktadır.

Tecrit, her tutsağın iki kere cezalandırılmasıdır. Egemen sınıfların cezalandırma yöntemi olarak tecrit sistemini tercih etmeleri neo-liberal sermaye birikim sürecinin ağır sömürü koşullarından bağımsız değildir. Sömürülen emekçi halkı zapturapt altına alınmanın, göz dağı vermenin en koyu yöntemidir tecrit sistemi. Bu nedenle F Tipleri ve diğer hapisanelerdeki uygulamalar tecrit mantığının ürünü olarak sadece mekansal bir alan olmanın çıkarmıştır hapisaneleri.

Adalet adına toplumsallıktan soyutlanan tutsaklar, "topluma kazandırma", "islah etme" adına yapılan uygulamalarla teslim alma süreci hızlandırılır. Bu süreç siyasi tutsaklar üzerinde daha şiddetli uygulanmaya çalışılır. Sisteme ve de devlete olan karşıtıktan dolayı, hapisanelerdeki siyasi tutsaklara yönelik tüm uygulamalar ideolojik ve politik bir içerik taşır. Değişik hapisanelerde mevzuat aynı olmasına karşın yaşanan hak

gaspları, fiili-fiziki saldırılar, işkenceler münferit vakalar değildir. Tecrit mantığında olduğu gibi aynı anda değil parça parça dağınık ama sistemli teslimiyet politikasıdır.

Bu politikanın ürünü olarak bugün ülkenin dört bir yanında hapisanelerde siyasi tutsaklara yönelik hak gaspları olarak değişik biçimlerde saldırılar sözkonusu. Yapılan her saldırı ülkenin politik gündemiyle doğrudan ilintilidir.

"Hayrettin Bektaş'a özgürlük"

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından örgütlenen F Oturması'nın 125'incisinde eylemde açıklama okuyan **Emine Küçükbumin** kronik kalp hastası olan 62 yaşındaki **Hayrettin Bektaş**'ın duruma dikkat çekerek, Bektaş'ın tedavisinin yapılmadığını, hastane yerine Tekirdağ F Tipi Hapishane'den Saray Hapishanesi'ne sevk edildiğini bildirdi. Küçükbumin, "*Hayrettin Bektaş'ın tedavisi neden yapılmıyor?*" diye sordu.

Siyasi gelişmelere dair muhalif tavrın yükselmesini engelleme ya da daha başlamadan oluşan tepkilerin önünü alma adına her daim tutsaklara işkence ve katliam boyutuna varan saldırılar yapılmaktadır. Mesaj hem siyasi tutsaklardır (mücadeleye katılırsanız katlederiz seni!) hem de mücadeleye katılanlardır (sizi de siyasi tutsaklar gibi katlederiz!). Bu nedenle hapisanelerde her an, her şey sorun haline getirilir. Hastanelerde kelepçeli muayene, çıplak arama, hastane sevklerinin geciktirilmesi, F Tipleri özgülünde

hücreye her giriş çıkışta ayakkabı aramasının yapılması, keyfi uygulamalara karşı yapılan protestolara disiplin soruşturması açılması, havalandırma ve hücrelerin içini -özel yaşam alanlarını- görecekte biçimde kamera takılması, kameralı tacize karşı direnen devrimciler hücre cezası verilmesi, havalandırma kapılarının kapatılması; Sincan 1 No'lu F Tipi özgülünde kameralı taciz saldırısına karşı fiili olarak direnen devrimci tutsakların kameraları yakma, görüntü almasını engelleme biçimindeki direnişine karşı hapisane idaresi tüm devrimci tutsakları zorla hücreye atarak havalandırma kapılarını kapatması, kameraların takıldığı günden itibaren her hafta iki üç tane disiplin soruşturması açması gibi hak gaspları aynı anlayışın ürünüdür. Dışarıyla tüm ilişkinin kesilerek tecrit koşullarının ağırlaştırılmasıdır yaşanan.

Sadece Türkiye değil dünya hapisaneler tarihine bakıldığında da, her türden saldırının karşısında mutlaka bir direniş vardır. Bedel ödemenin biçimi ne kadar çok değişkenyse, bu devrimci iradenin, teslimiyet saldırılarına karşı direniş kararlılığına işaret eder. Sistemin, devletin tüm araç ve yöntemlerinin boşa çıkarılmasının ifadesidir. Tecrit sistemi bedel ödemenin farklı bir biçimi olarak devrimci iradenin kısa ve uzun vadede kırılmasıdır. Yapılan ve yapılacak olanın ne olduğu değildir bir devrimci için esas olan, yapılan ve yapılacak olan karşısında devrimci kimliğini ve de kişiliğini yani iradesini korumaktır. Beyhude saldırıların esiri olmaz devrimciler, beyhude saldırılar devrimcilerin esiri olur. **(Bir okur)**

Mustafa Ceylan için ESP'den açıklama

H. Merkezi: Halk Cephesi'nin İstanbul-Nurtepe'de HDP'nin standına saldırması ile başlayan tartışmalarda ESP üyesi **Mustafa Ceylan** da yaralanmıştı. Ceylan Gazi'de açılan ateş sonucu başından vurularak yaralandı ve şu anda yaşam mücadelesi veriyor.

Ceylan'ın Halk Cephesi tarafından vurulduğunu belirten ESP, "*Yalan ve çarpıtma üzerine*

bir propaganda çarkı inşa eden Halk Cephesi, Gazi Mahallesi'nde hem İbrahim Öksüz adlı gencimizin hayatını kaybetmesine neden olan kurşunları bizzat sıkışmış hem de yalan propagandayı bu ölümün faturasını HDP'ye kesip İbrahim için anma düzenleyecek kadar akıl almaz bir noktaya vardırırmıştır. Bu politika kirlidir" dedi.

"Devrimci dayanışmayı büyütme" çağrısı

30 Temmuz'da Çayan Mahallesi'nde başlayan ve İstanbul'un çeşitli emekçi semtlerine yayılan Halk Cephesi ve HDP arasındaki gerginliğin Sarıgazi yerelinde de yaşanması nedeni ile Partizan olarak Sarıgazi'de "**Safaları sık-**

laştıralım, devrimci dayanışmayı büyütelim" şiarı ile Demokrasi Caddesi üzerinde bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Yapılan açıklamada "*Bizler devrimciler halkın öncüleri olarak devrim iddiası ile yola çıkanlarız. Ortak düşmanımız devletin kendisidir. Ve silahımızı düşmana yöneltiriz*" denildi. "*Bu süreçte devrimcilere düşen görev birliği zedeleyen değil dayanışmayı büyüten olmalıdır*" vurgusunun yapıldığı açıklama "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganı ile sona erdi. **(Sarıgazi Partizan)**

Zini'de katledilenler anıldı

Erzingan: '38 Dersim Katliamı'nın 76. yılında, TC devleti tarafından Erzingan'ın Günbaşı, Sürbahan, Kılıçkaya, Mağaçur ve Kemah köylerinden toplanarak Zini Gediği'nde katledilenler anıldı. İnsanların katliamdan önce toplatıldığı yerde katledilen insanların isimleri tek tek okundu. Daha sonra yürüyüş halinde köyün üst tarafına çıkılarak anma etkinliği devam etti.

Köyde **Zini Gediği İnişiyatifi**'nin hazırladığı bu programda, katliamın olduğu yere anıt yapmak isteyen halka Valilik tarafından engel olunmaya çalışıldığını vurgulayan İnişiyatifi, bu anıtı her şekilde yapacaklarını ilan edip artık devletin bu inkar politikalarından vazgeçmesi için çağrı yaptı. Mezarların kimlere ait olduğunu öğrenmek ve mezar taşları yaptırmak isteyen halk devletin DNA testi yapılmasına engel olmasını istiyor. Eylem de Partizan adına da bir konuşma yapıldı.

zgür gelecek

Pêşeroja Azad

Kürdistan, IŞİD'e mezar olacak!

IŞİD saldırısı sonrası Şengal'den çıkamayan 3000 bine yakın Ezidi katledildi. Yüzlerce kadın, genç de IŞİD tarafından kaçırıldı, nereye götürüldükleri tam olarak bilinmiyor. Bölgeden çıkamayan Ezidilere, Müslüman olunması tehdidinde bulunulup, kabul edenler bile namaza başladığı anda katledildi.

"Şengal çetin, zahmetli, sarp ve dünyadan uzak bir yerdi. Her tarafı yüksek kayalar, derin vadilerle sarmıştı. Ortalık yemyeşildi, her taraf pınarlarla, sularla kaynıyordu. Tayr ü tuyor ve yabancı hayvanlar pek boldu, ama pek az insan vardı. Şengal huzurlu bir yerdi ama her zaman korkulu, her zaman sis ve duman kaplıydı. Orada yaşayan insanlar Kürttü, ama Müslüman değillerdi. Yalçın dağların kızları ve oğulları, doğanın aslan ve kaplanları Ezidilerdi onlar..."

Ezidiler bu dünyanın göçebeleri, ahiretin de konuklarıydı. Ne zaman dünya siyasetten ısınıp çalkalanacak olsa, Ezidilerin başına ateş yağardı. Herkes onlara saldırmaya başladılar. Kimsesiz ve arkasızdılar. Dünyanın devrinden ve feleğin çarkından bir şey anlamazlardı. Dört bir yanları ateşle çevrelenmişti. Müslüman denizinin ortasında kadim bir ada idiler. Müslüman Türkler, Araplar, Acemler ve Kürtler ile Hristiyan Ermeniler düşmanca bakarlardı onlara ve kılıçlarını onların başının üstünde sallayıp dururlardı..."

Bu yüzden Ezidiler dünyaya küsmüş, dağlara sığınmışlardı ve orada

sessizce yaşamaya başlamışlardı. Bütün istedikleri hür bir hayat ve geçim derdiydi. Bir parça ekmeğe, bir kâse suya, kısıcak bir sevince, bir karış toprağa, bir dost kelamına razıydılar. Dağlarıyla iyi anlaşıyorlardı, birbirlerine yetiyorlardı, kimselere çatmıyor, kimsenin de onlara karışmamasını diliyorlardı." (Mehmed Uzun'un Abdal'ın Bir Günü kitabından alıntıdır)

Ve Ezidilerin başına yine ateş yağıyor...

Böyle anlatıyordu büyük Kürt yazarı Mehmed Uzun, Şengal dağlarını ve Ezidileri. Son bir haftadır Şengal'de yaşananları düşündüğümüzde bu kısa alıntının bir tarihi ve bir gerçeği nasıl bugüne de ışık tutacak şekilde anlattığına şahit oluyoruz.

Mehmed Uzun Ezidilerin "kaderini"

anlatıyor. Dünya ne zaman siyasetten ısınıp çalkalansa, Ezidilerin başına ateş yağmış. Ve dört bir yanını çeviren istisnasız herkes, onlara saldırmış. Sebebi açık, kadim olan inançları muazzam bir farklılığı ve aynı zamanda da hoşgörüyü içeriyor. Bu da kimsenin hoşuna gitmemiş. Tarihte 72 kez katliama uğramış, soykırım denen illeti hissetmiş ve hala hissetmekte olmanın başka bir açıklaması olamaz.

Ve dünya yine siyasetten ısınıp çalkalanırken, Ortadoğu yine kan gölüne çevrilirken ve başta Filistin ile Kürt halkı olmak üzere ezilenler zulme karşı direnirken; Şengal dağları bu sefer 73. kez kuşatılıyor, Ezidiler 73. kez kanını akıtıyor derelerine. 72 kez katledilen ve sahipsiz kalan, her defasında dağları mesken eyleyen Ezidiler'in 73. katliamı IŞİD'e düşüyor. Tarihi de iyi okumuş olmalı ki IŞİD faşistleri, "sahipsiz" kalacağını zannettiği Ezidileri, dağlarını, değerlerini 73. kez kuşatıyor.

Bütün bir Kürt halkında ve özellikle de Ezidiler'de dağların bu kadar önemli oluşu da, dört bir yanını çevirenlerin zulmüne karşı kendilerine kucak açan tek yerin dağlar olmasından geliyor. Son IŞİD saldırısında da Ezidiler yine dağları mesken eyledi. Sığınlan dağlarda yüzlerce kişi açlıktan, susuzluktan hayatını kaybetti.

IŞİD saldırısı sonrası Şengal'den çıkamayan 3000 bine yakın Ezidi katledildi. Yüzlerce kadın, genç de IŞİD tarafından kaçırıldı, nereye götürüldükleri tam olarak bilinmiyor. Bölgeden çıkamayan Ezidilere, Müslüman

olunması tehdidinde bulunulup, kabul edenler bile namaza başladığı anda katledildi. "Cihat" çağrısına kulak veren ve çeşitli ülkelerden Kürdistan'a getirilen IŞİD katillerinin "cennete" gideceklerini düşünerek yaptıkları zulmün sınırı yok. Ne gariptir ki, vahşice katlederek, tecavüz ederek birileri cennetin anahtarını alacağını zannediyor ve Ortadoğu'da zulüm böyle büyüyor.

Biz ne yapacağız?

Tüm bunlar olurken, Mehmed Uzun'un o güzel anlatımından bir şey bu sefer aynı şekilde yaşanmıyor. Şengal'de Ezidiler 73. kez katliama uğrar-ken, HPG-YPG güçleri Ezidiler'in "yalnızlık kaderini" muazzam bir direnişle sonlandırıyor. Bireysel tavır alan belli sayıda Peşmerge'nin de katıldığı bu direniş, ezilen dünya halklarına umut veriyor. Suriye Kürdistanı ile Irak Kürdistanı bölgelerinde TC'nin de bizzat beslediği, yönlendirdiği IŞİD'in saldırılarına karşı ciddi bir haklı savaş yükseliyor.

Peki, Türkiye halkı ne yapacak? Yanbaşında gerçekleşen zulme karşı ve bu zulme yükselen haklı savaşa karşı tavrı ne olacak? Elbette 3000 insanın göz göre göre katledildiği, IŞİD'in her geçen gün halkların kanını akıtmak için ilerlediği, dünyanın buna seyirci kaldığı ama örgütlenen halkın zalimlere karşı muazzam bir savaşı büyüttüğü bu zamanda çıkarabildiğimiz kadar ses çıkarmak, bulunduğumuz ve bulunabileceğimiz her yerde bu sessizliği bozmak gerekiyor.

